

misli

THOUGHTS — LETO 31
NOVEMBER 1982

misli

(THOUGHTS)

Religious and Cultural Monthly
in Slovenian language

Informativni mesečnik
za versko in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

+

Ustanovljen (Est.) leta 1952

+

Izdajajo slovenski frančiškani
v Avstraliji

+

Urejuje in upravlja
(Editor and Manager)

FR. BASIL A. VALENTINE,
O. F. M.,

Baraga House, 19 A'Beckett St.,
KEW, Victoria 3101
Tel.: (03) 861 7787

+

Naslov MISLI: P.O.BOX 197,
KEW, Victoria 3101

+

Letna naročnina (Subscr.) \$ 5.—,
izven Avstralije (Overseas) \$ 8.—,
letalsko s posebnim dogovorom.
Naročnina se plačuje vnaprej

+

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema
Za članke objavljene
s podpisom odgovarja pisec

+

Stava (Setting): MISLI,
19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

+

Tisk (Print): Distinction Printing,
164 Victoria St., Brunswick, Vic.
Tel.: 380 6110

+

K SLIKI na platnicah:
Kot "božji prst" nam tudi
zvonik cerkve v Grobljah
kaže proti nebu . . .

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštnina v ceni ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) Cena prvega dela 7.— dol., drugega dela 8,50 dol.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi (Komac — Škerlj). Žepna izdaja. Cena 8.— dol.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — Življenjepis misijonarja Baraga v angleški žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. — Cena 2.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 2.— dol.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba Kolariča CM in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.— dol. (Posamezne knjige: prva 7.—, druga 9.—, tretja 28.— dol.)

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa pokojnega Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in po vojni. Zares vredna branja. Cena vsem trem delom samo 10.— dol.

TRENUTKI MOLKA — Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga, ki je izšla v Argentini, stane vezana 4.— dol, broširana 3.— dol.

POPOPNIKI — Eden zadnjih romanov, ki je izšel v zdomstvu. Napisal Aleksej Goriški. Strani 456. Cena 10.— dol.

ZGODBE O ZDOMCIH IN ŠE KAJ — Spisal Franc Bükvič. Cena 6.— dol.

SLOVENIA LAND OF MY JOY AND MY SORROW — Vlado Kozina, slovenski duhovnik v ZDA, v angleščini živo opisuje, kako je kot mlad študent—bogoslovec doživljal grozote revolucije v Sloveniji. Strani 321 velikega formata. Cena 9.— dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjava prič o teharskih dogodkih po vojni v letu 1945. Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Napisal Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po vojni v letu 1945. Cena 2.— dol.

REVOLUCIJA V HOTEDEŠČICI — Siena Blažič. Cena 2.— dol.

(Dalje na notranjih zadnjih platnicah!)

VEČKRAT že sem dobil pritožbo kakega naročnika, zakaj njemu MISLI pošiljam kasneje kot drugim. "Sosea jih dobi dan ali dva pred mano . . ." se je že večkrat glasila pritožba užaljenega. Vsem tem moram povedati, da morajo prav VSI izvoditi MISLI naenkrat na pošto, da ohranijo nižjo poštnino registrirane revije. In pri pakiranju moramo vse izvode celo razdeliti po številkah poštne okrajave. Neredna dostava torej vsekakor ni naša krivda. Če kaka številka zastane ali jo pošta po pomoti vrže v napačno vrečo, bi bilo treba poštno upravo za ušesa. Toda — ali bi to kaj pomagalo? Najbrž ne.

Gotovo se včasih tudi poštar premalo potrudi, da bi MISLI v redu in pravilno dostavil. Ne bo pa držalo, kar so mi tudi že nekateri napisali: "Moje ime in naslov na ovoju sta tako obledela, da ju je morala pošta znova napisati. . ." Tisto ni storila pošta ampak upravnik MISLI, ki pred pakiranjem pregleda redno vse ovoje, izloči liste brez tiskane glave ali brez naslova, obenem pa z roko popravi vse naslove, ki so že težko vidljivi. Dokler ne najde časa, da na posebno matrico natisne tipka nove, si mora pač pomagati s pisalom, da se izogne pritožbi pošte.

— Urednik in upravnik

VSEBINA * Obiskal nas bo... — stran 289 * Kaj mi pove steber? — Po "Nedelji" — stran 290 * Nekaj novembrskih misli — Iz nase verske tradicije — stran 291 * Men who Built the Snowy — Ob novi knjigi Ivana Kobala — Aleksandra L. Ceferin — stran 293 * V razmisljanje — Kurt Marti — stran 294 * O molceci Cerkvi — Dr. Alojzij Ambrozic D.D. — stran 295 * Job — crtica — Hendrik Einchorven — stran 296 * Le vkup, le vkup, uboga gmajna! — Dr. Tine Debeljak, Argentina — stran 297 * Matica nasih pokojnih 1981/82 — stran 298 * Pozabljenim — pesem — Simon Gregorcic — stran 299 * Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 300 * Izpod Triglava — stran 302 * Ne dnevi zalovanja, ampak prazniki upanja — Po F. Z. — stran 304 * Adelaidski odmevi — P. Janez — stran 306 * Zivljenje pise svoje zgodbe — Dodatek in popravek dr. Ludvika Pusa — stran 307 * Pesem dveh src — roman — Florence L. Barclay — stran 308 * Nase nabirke — stran 308 — Sv. M. Kolbe — stran 311 * P. Bazilij tipka — stran 312 * Z vseh vetrov — stran 314 * Koticek mladih — stran 316 * Krizem . . . — stran 317.

BOŽJE

LETNIK 31

ŠT. 11

NOVEMBER 1982

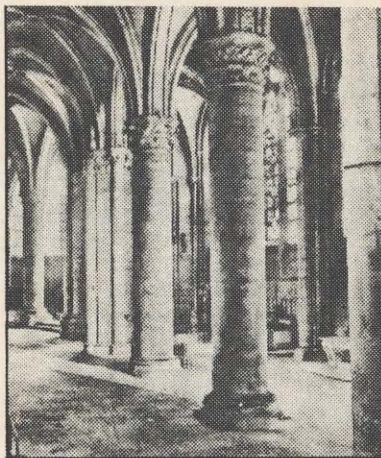
OBISKAL NAS BO...

PREJŠNJA številka je že mimogrede prinesla nekaj omemb obiska slovenskega metropolita in ljubljanskega nadškofa dr. ALOJZIJA ŠUŠTARJA. Zdaj smo že toliko gotovi, da naša vabila niso sprožila le neko splošno obljubo, ampak so doseгла že določene datume v knjigi nadškofovih opravkov. V veselju bi rad porabil za razglasitev važne novice kar uvodnik te številke, saj sledeča je božična, januaraska in februaraska — zaradi splošnega počitniškega zastoja združeni v eno — pa bo v pripravah na obisk najbrž prekasna.

Če bo šlo vse posreči in se ne prikrade kaj izrednega vmes, bomo imeli nadškofa med nami v dneh ob koncu januarja in prvi polovici februarja. Le tri skromne tedne more v obilici svojih nadpastirskih dolžnosti žrtvovati za avstralski obisk. Zadnja januaraska nedelja je določena za naše sydneyjsko versko središče, prva v februarju za melbournsko, druga pa za adelaidsko. Žal morajo zaradi pomanjkanja časa odpasti nameravane tridnevne obnove, ker bomo dneve med nedeljami porabili za obiske ostalih naselbin, od Brisbana (Qld.) do Hobarta (Tas.) in Berrija (S.A.), na poti proti domu pa bo kot zadnja na vrsti tudi slovenska družina v Perthu (W.A.). Kako bomo vse stlačili v tri tedne, nam je za enkrat še uganka. Ker smo do danes (morda se nam še posreči) zaman poskušali vsaj za nekaj dni raztegniti obisk, bo moral nadškof sprejeti nase toliko več štrapaca. S tem mu pač ne bomo prizanesli. Ker poznamo njegovo trdno voljo, smo prepričani, da bo napore zmogetl.

Nadškof Šuštar je doslej obiskal že precej rojakov po Evropi, bil je v Združenih državah ameriških in v Kanadi ter se je prav te dni vrnil iz obiska med argentinskimi rojaki. Razne neosnovane očitke domačih oblasti je zavrnil že lani z izrecno

KAJ MI POVE STEBER?

- Vsak steber je važen, nobeden ne stoji sam. Nobeden ne more reči, da ni važen, kajti če eden manjka, nastane praznina.
- Stebri stojijo na trdnem temelju (vera v Jezusa Kristusa, skupnost Cerkve).
- Stebri so nosilci reber: marsičesa, kar nosijo, ni mogoče videti. Svojo nalogo izpolnjujejo popolnoma samoumevno.
- Usmerjeni so navzgor. Rebra so naloge, ki jih ima vsakdo od nas, vse pa vodijo v kamen - sklepnik (skupni cilj).
- V oboku se stebri sklepajo (naloge, ki nas med seboj povezujejo).
- Stebri izžarevajo moč, trdnost in nosilnost. Od stebrov med ljudmi pričakujemo vse te lastnosti.
- Vsak steber pomaga nositi breme drugih. Sam bi bil prešibak, v povezavi so vsi močni.
- Vezni steber mora nositi več (krog sodelavcev), toda toliko ne bi mogel nositi, če ne bi pomagali nositi tudi drugi stebri (sodelavci).
- Poznamo veliko "stebrov Cerkve" — mož in žena iz cerkvene zgodovine.

**HOČEM BITI STEBER
ZA DRUGE IN POMAGATI
DRUGIM, DA BODO
POSTALI STEBRI!**

Po "NEDELJI".

zatrditvijo, da so njegova pota med zdomce zgolj dušnopastirskega značaja ter ne gleda na politično prepričanje, ko kot nadpastir obiskuje rojake po svetu. Po očetovsko je pribil, kot smo brali v "Družini" (25. avgusta 1981): ". . . Kakor je škofovska dolžnost, da obiskuje vernike v domači škofiji, jim oznanja besedo božjo . . . , tako tudi rojakov drugod po svetu ne sme pozabiti . . . Za majhen narod, kakor smo Slovenci, je to velikega pomena . . ."

Predno ga je Cerkev poklicala v domovino in mu naložila nadpastirsko službo, je bil nadškof sam zdomec. Zato zdomstvo in njega probleme ter težave zdomcev predobro razume. Zanj torej gotovo en vzrok več, da se rad odzove prošnjam slovenskih izseljenskih duhovnikov ter obišče raztresene slovenske vernike.

Tudi za nadpastirjev obisk med nami velja, kar je med drugim povedal ob svojem prihodu med argentinske rojake: naj "bi ob teh srečanjih, posebno ob birmi, ob skupni molitvi in evharistični daritvi, ob osebnih pogovorih vas vse, ki živite daleč od domovine, potrdil v veri in v povezanosti s svojim domačim narodom. Ko sem lansko leto obiskal naše rojake v Združenih državah in v Kanadi in ko so letos zares močno želeli in prosili, da bi prišel drugo leto tudi v Avstralijo, bi povsod našim rojakom po svetu rad povedal, naj ohranimo in si med seboj pomagamo ohraniti to najdragocenejšo dediščino, ki smo jo prejeli od svojih staršev, od svojih mater in očetov: zakoreninjenost v Bogu, zvestobo Kristusu in zvestobo Cerkvi. In dalje zvestobo, ljubezen do naše slovenske domovine, do naše rodne zemlje, do naše slovenske besede in do našega trdnega prijateljstva med seboj. Čeravno živimo na tujem — sam sem 35 let preživel na tujem — vemo in še bolj cenimo, kaj nam ta dediščina pomeni. In hkrati se odpiramo tej vesoljni krščanski družini Cerkve in človeški družini kjer koli živimo: nekaj prispevati, dati svoj delež kot sinovi vernega slovenskega naroda. In zato vas vzpodbujam, bratje in sestre, in vas prosim, da to, kar ste prinesli iz domovine, daste naprej svojim otrokom in preko njih in vaše povezanosti tem, s katerimi živite tukaj, pa naj bodo to domači ali pa doseljenici, ki so prav tako prišli iz drugih dežel . . ."

Res tople besede nadpastirja, ki naj služijo za uvod njegovega prihoda med nas. Še več jih bomo slišali osebno, ko bo med nami. Visokemu in težko pričakovanemu gostu že zdaj kličemo veselo dobrodošlico v prepričanju, da se bo med nami počutil zares doma.

Ko boste zvedeli podrobnosti nadpastirjevih obiskov na selbin, si gotovo prihranite čas, da se pridružite ostalim rojakom in se srečate z njim. Nič ne dvomimo, da bo obisk metropolita in nadškofa dr. Alojzija Šuštarja prinesel naši narodni družini v Avstraliji obilo trajnih sadov.

Nekaj novembrskih misli

Iz naše verske tradicije

SMRT V HIŠI

MIRNO gori blagoslovljena sveča. Zdaj pa zdaj komu jok zadušni molitev na ustnicah. Klečimo ob postelji in rožni venec nam drsi med prsti. Nato nekdo vstane in z blagoslovljeno vodo pokropi okoli postelje, kakor bi hotel z nevidno božjo pregrado ločiti umirajočega od zlobe sveta . . .

Nato odpremo "Dušno pašo" in molimo molitev za smrtno uro.

Nekaj velikega se dogaja: človek umira svetu ter se poraja za Boga. Utrudile so se mu noge ne zemeljski poti, roke so mu omahnile. V spovedi se je rešil krivde, olje poslednjega maziljenja mu je očistilo oči in nosnice, ušesa in usta, roke in stopala, Bog se je v sveti Popotnici naselil v njegovo srce.

Človek umira. Šepetamo mu v slovo ime Jezusovo, kakor bi mu hoteli še v zadnjem trenutku vtisniti v spomin zveličavno besedo za pot v večnost. Križ se približa ustnicam. Moj Bog, ta ubogi poljub je edino, kar moremo še v zadnji uri iztrgati svetu, da nas spremlja pred Tvoje obličje!

Nikar ne jokajmo! Ali ni upanja v nas? Saj to je le kratko slovo, le eno izmed premnogih sloves, ki jih terja zemlja od nas.

"Gospod, sprejmi njegovo dušo . . ."

Sveti priprošnjiki za zadnjo uro so med nami: Marija in Jožef, sveta Barbara in sveti Andrej, sveti desni razbojnik in sveti Krištof . . . V spremstvu svetih se dviga duša . . .

Dobra roka umirajočemu nežno zatise oči. Ura na steni se je ustavila. Spogledamo se; nekdo še bolj zahteti.

Sveča, blagoslovljena voda, križ v otrplih rokah.

Molimo, ljubi moji: "Naj počiva v miru! . . ." Prav ta trenutek stoji duša pred večnim Sodnikom.

In spomnim se besed svetega Pavla: "Če smo s Kristusom umrli, verujemo, da bomo z njim tudi živeli,

vedoč, da od mrtvih vstali Kristus več ne umrje."

Bog je zahteval eno žrtev več od nas. Ali mu znamo biti hvaležni? Rajnemu je zdaj dobro — ali bo mar naša bolečina tako skopa, da mu ne bomo privoščili počitka v Bogu? Ali smo ljubili pokojnikovo telo bolj kot dušo?

Zdaj lahko skazemo le še zadnje delo usmiljenja temu ubogemu telesu, ki je bilo živ tempelj Svetega Duha in je zdaj le še zapuščena razvalina. Skazemo delo usmiljenja, da ga z vsem spoštovanjem umijemo.

Zvon zapoje. Vsej fari naznanja: "Kristjan je umrl — molite, molite . . ." Res, zdaj mu lahko le še z molitvijo pomagamo.

Dve noči in dva dni bomo prebedeli ob njegovem zadnjem ležišču, ob teh, okoli križa in rožnega venca sklenjenih rokah, ob spokojnem obličju, ki ga osvetljujejo le utripajoče sveče. Kaplje blagoslovljene vode se lesketajo na temni obleki. Zelenikin vršiček roma iz roke v roko — znanci prihajajo v zadnje slovo. "Sveta in zveličavna je misel, moliti za rajne."

Kajne, predragi, saj smo že pozabili, če je bilo kaj hudega med nami in pokojnim? Bog mu daj večni mir! Bil je pač človek — nič slabši od nas, obložen s težavami sveta kakor mi vsi.

In zdaj bomo izročili zemlji, kar je njenega, v upanju, da je Bog že prejel, kar je Njegovega.

Naj počiva v miru!

POGOVOR Z RAJNIMI

S SILNO brzino nam teče življenje. Dan za dnem, teden za tednom, leto za letom se naglo potaplja v večnost. Strašno preizkušani Job trdi: "Človek, rojen od žene, živi malo časa in je ves poln težav!" In vendar pravimo in stotisočkrat zapisano beremo: Življenje je lepo! Ali res? Da, resnica je. Toda vso pravo lepo življenje ustvarja le teža življenja. Življenje brez težav, brez truda, brez del ljubezni do bližnjega, brez

naporov za svoje najbližje, je prazno, je utelešeni dolgčas. Če gledaš vinograd, če sediš na vrtu v senci sadnega drevja, če obhodiš njive ali če prebivaš v leseni kočici ali pa stanuješ v prostorni zidani hiši — ali se ti ne spovrača v spominu trud in vse potne srage tvojih staršev, dedov, pradedov? Vsa teža njih življenja ti je neizbrisno zapisana in vklesana globoko v zemljo. Toda ljudje smo že taki, da najrajši in najprej pozabljamo prejete dobrote in tiste, ki so nam dobrote delili. Žal, vsi povprek smo taki. Toda Kristus je rekel, ko je očistil deset gobavih in se je samo eden spomnil njegove dobrote: "Ali ni bilo očiščenih deset — kje pa je onih devet?" Zato nas Kristus po svoji Cerkvi, ki je ustanovila praznika vseh svetih in vernih duš, opozarja, da se vsaj ta dan s toplo hvaležnostjo spominjamo vseh rajnih. Vsak vernik je trdno prepričan — in to prepričanje je staro, kolikor je star človeški rod — da s smrtjo človeka ni konec. Naše telo smrt zruši. Duše zrušiti ne more nobena smrt, saj ima kot duh večnostno življenje. Zato verniki nobenega praznika ne praznujemo s toliko resnobnostjo kakor praznik vseh svetih in praznik vernih duš.

V črno odeti se zberemo na pokopališču. Na vseh grobovih plapolajo lučke — kakor bi ljubezen rajnih žarela iz groba. Ob grobovih stojimo resno zamišljeni. V večnost se zamikamo, brez besedi se pogovarjamo s starši, s prijatelji, s tovariši, ki so v preteklih vojskah v cvetu mladosti žrtvovali svoje življenje. Tiho, že v mraku se ljudstvo poslavlja od grobov. In ko se znoči, zagore po sobah luči za verne duše, oglasijo se zvonovi, družina poklekne in moli. Vse tri dele rožnega venca. Po molitvi se še pogovore o skrbnem rajnem očetu, o predobri materi, o prerano umrlem bratu, sestri . . .

A v rano jutro, še pred svitom, zvonovi vnovič zapojo. Vsa družina vstane, se zbere ob luči in zopet moli, moli za pokoj svojih dragih. Dobro ve, da niso povsem umrli. Duše žive v onostranstvu, v skrivnostni večnosti. Vse so že pretehtane na pravični božji tehtnici. Domači se spominjajo duhovnikove molitve ob smrtni postelji očetovi: "Potuj, krščanska duša, s tega sveta, v imenu Boga Očeta vsemogočnega, ki te je ustvaril; v imenu Jezusa Kristusa, Sina živega Boga, ki je zate trpel; v imenu Svetega Duha, ki te je posvetil . . . Razveseli, Gospod, njegovo dušo pred svojim obličjem . . . Zakaj, dasi je grešil, vendar Očeta in Sina in Svetega Duha ni zatajil . . . in Boga, ki je vse naredil, je verno molil."

S tolažbo in upanjem na srečno svidenje pri Bogu odide, kdor koli more in utegne, še pred zajtrkom k žalni maši v cerkev. Tam molijo, darujejo sveto obhajilo za pokoj rajnih in jih še enkrat obiščejo na pokopališču in še in še jim prižigajo prošnje lučke.

Ko se vračajo domov, jim živi v srcih beseda večne

Besede: "Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v me veruje, bo živel, tudi če umrje . . ."

POKOPALIŠČE

MINIL je praznik Vseh svetnikov in spomin vernih duš je za nami. Rože na grobeh so ovenele, sij sveč je ugasnil na pokopališču. Hladne megle vise nad polji, kjer pojemajo zadnji jesenski ognji. V teh dneh, ko življenje v naravi tiho umira, se nam misel kar sama spovrača k smrti in v dolgih večerih nam je spomin umrlih še posebno živ. Morda je prav zdaj najlepša prilika, da se še enkrat ozremo

" . . . na tisto tiho domovanje,
kjer mnogi spe nevzdradno spanje . . ."

— na pokopališče.

Okoli cerkve — kako je lepo, če okoli župniške! — se širi božji vrt. Na njem pričakujejo Vstajenja premnogi, ki smo jih poznali, ki smo jih ljubili. Njih obrabi so obrnjeni proti svetišču. Temne ciprese žalujejo nad grobovi, vrbe otožno sklanjajo brezlistne veje k tlom.

Toda ali domuje tukaj res le smrt? Glej, sredi pokopališča se dviga velik križ Odrašenja, večno znamenje zmage nad smrtjo, večni pričevalec Vstajenja. V njegovi senci in v varstvu razpetih božjih rok spiyo naši očetje in matere, bratje in sestre. Kakor trudni otroci so polegali okoli cerkve, kakor ljudje, ki so končno prispeli domov ter jih ne vznemirja več hrup sveta. Ob zidu cerkve pa čakajo plačila božji služabniki, duhovni očetje naše fare, ki so sredi skrbi za duše omahnili v mir. Sredi črede leže, ki jim je bila nekoč zaupana — skupno z njo bodo stopili nekoč pred obraz božjega Pastirja.

Res, pokopališče ne sme biti kraj žalosti: krščansko upanje prežarja posvečeni prostor.

Posvečeni! Pa je človeku včasih hudo, ko ga pogleda. Trava in bodečija se šopirita po njem, križi so nagnjeni, razdrto obzidje ne brani živini poti med grobove. Ali je v naših srcih tako malo spoštovanja do mrtvih? Saj vem, da so nam mnogokrat roke trudne, toda ljubeče srce se nikoli ne utrudi. In spet se vprašujem: Kaj počno ti čudni spomeniki, zelo dragoceni in sila bahavi, ki se dvigajo nad grobovi? Dolgi napisi povečujejo slavo pokojnika, pa mu vendar prav nič ne koristijo. Bog je kakor pozabljen na njih. Nobeno bogastvo sveta ne more najti dragocenejšega znamenja, kot sta dva prekrizana konca lesa . . . Kjer pričakuje kristjan večno Vstajenje, naj ga varuje križ Gospodov! Vse drugo je ničevno in prazen lesk. Ne morem si zamisliti lepših nagrobnikov, kot so tisti rezljani križi, ki jih še najdemo po skritih pokopališčih gorskih vasi. Napis na deščici prosi tihe molitve in

priča o Usmiljenju božjem, o upanju v večno življenje in povelicanje. "Lahko zemljico" prepustimo tistim, ki jim je bilo tudi življenje "lahko".

In kaj naj pokojnik počne z grmadami cvetja? Šopek rož priča o ljubezni, gora rož pa o bahavosti. Če imamo rož na pretek, jih podarimo tistim pozabljenim grobovom, ki samujejo brez okrasja. Tudi tam počivajo naši bratje v Bogu . . .

Lepo navado imamo pri nas: Ob nedeljah po sveti

maši zajamejo žene v prgišče vode iz cerkvenega kropilnika ter hite z njim h grobu svojih domačih, da ga pokrope. Tako je tudi pokojni deležen nedeljskega blagoslova domače cerkve ter nerazdružno povezan z družino, vasjo, faro. Cerkev se ne neha ob podbojih vrat, ampak sega dalje — čez pokopališče in vso vas. Zmagoslavna, trpeča in vojskujoča se Cerkev je eno pred Bogom — veliko občestvo svetih, zaznamenovanih z neizbrisnim znamenjem kristjana.

MEN who BUILT the SNOWY

POD tem naslovom je letos v septembru izšla v Sydneyu knjiga, ki jo je v angleškem jeziku spisal Slovenec, IVAN KOBAL. V njej opisuje vsakdanje življenje in delo mož in fantov, ki so bili zaposleni pri gradnji "Snowy Mountains" vodno-električnega projekta. Knjiga je pisana v spomin delavcem različnih narodnosti, ki so opravljali težška dela pod težkimi pogoji, v visokem gorovju, izolirani od mestnega življenja, podvrženi velikim vremenskim spremembam v zasilnih bivališčih. Zasluge je bil dober. Doprinesli so pa deležu enemu najvažnejših avstralskih projektov, ki je omogočil večji razvoj mestom (elektrika za industrijo in razsvetljavo) ter poljedelstvu (namakanje), dvig življenjskega blagostanja, ki ga četrto stoletje posneje vsi uživamo.

To je okvir, v katerega je postaviti Kobalovo delo. Dogajanje se vrši v glavnem obdobju gradnje projekta in kot pisatelj sam pove v uvodu, mu je le do tega, da nam pokaže delavce - pionirje pri svojih raznovrstnih vsakodnevnih nalogah. Knjiga je preprosto pisana, a iz nje diha vera v človeka in njegovo sposobnost, da se dvigne iz ruševin ter sovraštva vojne in v novi deželi dela družno z ostalimi za korist in boljše življenje vseh.

Za pisatelja naseljevanje ni toliko beg iz preteklosti, kot pot v boljšo bodočnost. Tako je za njega gradnja "Snowy Mountains" projekta simbol novega življenja

Ivan Kobal, avtor knjige,
ki jo je izdal
The Saturday Centre Books,
Newtown, NSW 2042

v novi domovini. Prav ta zamisel je očitno glavna spodbuda za knjigo "MEN WHO BUILT THE SNOWY" in pride najlepše do izraza v uvodu in v prvih poglavjih. Tu postavi pisatelj krajevni, časovni in miselni okvir ter temelj za ostalo dogajanje. Pove nam nekaj o zgodovini gradnje, o različnih življenjskih poteh mož, ki so se zbrali na "Snowy", o sodelovanju, skupnem delu in dnevnem premagovanju najraznovrstnejših zaprek. Pravtako govori o človeških žrtvah, ki jih je terjal "Snowy".

Glavni protagonisti pripovedi so trije Slovenci, Steven, Vladimir in Alf, ki jih v prijateljstvu veže rodna zemlja in materin jezik tako, da lahko kakšno po domače povejo in zapojejo. Ostali so njihovi sodelavci drugih narodnosti, ki so jim dobri tovariši pri delu in razvedrilu. Vladimir postane eden izmed tragičnih ponesrečencev "Snowy-ja", ko mu tovarnjak stre prsni koš.

Odlika Kobalove knjige je predvsem njen optimizem. Posebno iz opisov posameznikov in njihove čestokrat žalostne preteklosti diha globoko sočutje in človečanstvo. Lepi so opisi narave, zgodaj zjutraj, zvečer, na vrhu grebena, ko se odpre pogled v so tesko, pa naprej v daljino. Uspelo je tudi prikazovanje težav, ki so jih ti resnični pionirji dela na "strehi" Avstralije morali dnevno premagovati — od hude vročine in praha do mraza, dežja in blata. Tako na primer vožnja po globoko razrvani, blatni cesti, kjer je bilo

treba kolesa mnogokrat izkopavati vsakih nekaj kilometrov. Tu pride lepo do izraza, kar nam hoče pisatelj prikazati, iznajdljivost, trdovratnost, vztrajnost in pristno tovarišstvo delavcev na terenu. Za razliko so pogovori bolj okorni in premalo izraziti.

Lahko se reče, da je ta knjiga lep spomenik preprostim, trdnim in delovnim možem, ki so sodelovali pri gradnji enega velikih podvigov našega časa in kot tak je vreden dokument za prihodnje generacije.

Knjiga je tudi lep prispevek avstralski multikulturni

skupnosti. Zato so vidne osebnosti rade podprle izdajo. V septembru jo je senator g. Lajovic predstavil javnosti kot nakupa vredno knjigo v Canberri, za Sydney pa je isto nalogo prevzel g. Grassby.

V Melbournu ima slovenska BARAGOVA KNJIŽNICA Kobalovo knjigo že od oktobra na prodaji ter se naroča lahko tudi preko uprave MISLI. Za avstralske Slovence je knjiga, ki opisuje naše ljudi v avstralskem življenju ter je že zato vredna našega posebnega zanimanja.

ALEKSANDRA L. CEFERIN

Mogočni so zvonovi v stolpu Marijinega svetišča na SVETI GORI pri Gorici — njih glasovi odmevajo daleč naokrog, ko se oglasijo Bogu in Mariji v čast, ali pa mrtvim v spomin, ko vabijo romarje po Mariji k Jezusu. (Frančiskan na sliki je nam znani p. Bernard Goličnik.)

Marsikateremu gospodu
bi ustrezalo,
če bi bilo s smrtjo
vse poravnano:
gospodstvo
gospodov,
hlapčevstvo
hlapcev
— za vedno potrjeno.

Marsikateremu gospodu
bi ustrezalo,
če bi ostal
na veke gospod,
v dragem zasebnem grobu;
in njegov hlapec —
hlapec v ceneni neugledni jami . . .

V razmišljanje

Vendar —
pride VSTAJENJE,
ki bo drugačno,
docela drugačno,
kot smo si mislili.
Pride VSTAJENJE,
ki bo upor Boga
proti gospodom
in proti gospodu
vseh gospodov: smrti.

KURT MARTI

(Iz zbirke: Nežnost in bolečina)

+ LOJZE AMBROŽIČ,
pomožni škof v Torontu, Kanada :

MOLČEČA CERKEV

ENO izmed presenečenj molčeče Cerkve za železno zaveso je število fara, ki zbirajo denar za cerkvene zvonove. Ker sem se privadil deželi, kjer se zvonovi le redkokdaj slišijo, sem si mislil, da bi se denar za zvonove lahko uporabil za kaj bolj potrebnega. Ko sem to omenil v poletju 1960 nekemu duhovniku v Sloveniji, me je ta zaskrbljeno vprašal: "Upam, da tega niste pripovedovali ljudem?" — "Ne, pa vseeno ne vidim v tem smisla."

Nato mi je razložil, da je novi režim po "osvoboditvi" leta 1945 napravil, kar je mogel, da bi zadušil glasove cerkvenih zvonov, toda ljudje so z zvonjenjem trmasto nadaljevali. "Zvonovi so izpovedovali njihovo vero."

V letu 1945 in v letih, ki so sledila, je bil molk vsiljen na vsa področja vere v deželah, ki so jih dobili komunisti pod svojo oblast: ni bilo na razpolago časopisa za katoliške novinarje in pogosto niso bile tem dostopne revije, knjige in radio. Katoliške organizacije vseh vrst so bile razpuščene, karitativne organizacije so postale državni monopol. Katoliške šole, sirotišnice in bolnice so bile podržavljene. Celó v notranjosti cerkvenih sten se je med duhovniki vohunilo, njihove najbolj nedolžne pripombe so bile namerno ponarejevane. Brezštevilni tisoči, celo milijoni vernikov, moških in žensk, so bili poslani v ječe, koncentracijska taborišča in ubiti. Večina duhovnikov je morala prebiti dolga leta na podlagi različnih izmišljotin v ječah. Mnogo jih je tam tudi umrlo. Mnogo škofov je bilo aretiranih, deportiranih, ali pa so jim na kak drug način preprečili izvrševati njihovo delo. Prav v zadnjem času se je začel med albanskimi katoličani nov val aretacij, ker si še vedno upajo moliti in krščevati svoje otroke. Tisti, ki na svojih domovih molijo ali jih oblasti zasačijo z rožnimi venci ali ki nočejo versko literaturo in svete podobe zažgati, so strogo kaznovani.

Režimi za železno zaveso so storili vse in še storijo vse, kar je v njihovi moči, da bi prisilili Cerkev k po-

polnemu molku. Prav iz tega razloga govorimo o tej Cerkvi kot o molčeči Cerkvi.

Zasluga, da ni hotela ta Cerkev umreti in da je ostala, gre božji milosti, ki je dala tako elastično moč. Cena za to zvestobo Bogu je bila in je še ogromna.

V zadnjih letih je bila ta molčečnost bolj pogosto kot v preteklosti prekinjena: sedanji dogodki na Poljskem o tem glasno govorijo.

Kljub temu se je pa v določenem oziru še poglobila:

V glavnem zato, ker so postala naša ušesa na tej strani železne zavesе gluha. Postala so gluha, ker mi sami nismo imeli sposobnosti in volje, da bi vzdrževali čut za ogorčenje živ.

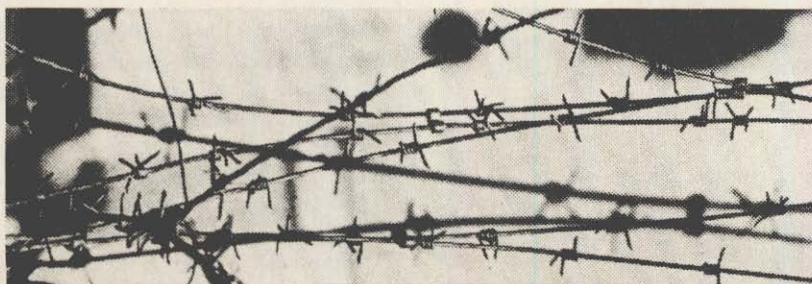
Drugi spet ne vidijo, da je osnova komunističnega nauka ateizem. Ko si predstavljajo, da bi se dalo partijo prepričati, naj loči svoje socialne cilje od ateizma, poskušajo obtoževati Cerkev, da noče sodelovati z njo pri graditvi "novega socialnega reda".

Drugi zopet, neinformirani o preteklosti, pogoltnejo črno-belo verzijo Marxove zgodovine, v kateri je Cerkev vedno označena kot zatiralka.

Še drugi, ki poznajo stvari in ki so upravičeno ogorčeni zaradi krivic, ki jih delajo ljudem mednarodne družbe in različni nasilni režimi, zapadejo skušnjavi, da gledajo v skrajnem merksizmu zaveznika v svojem boju za socialno pravičnost. Dostikrat čutijo, da "slabše ne more biti". A to so trdili tudi Nemci leta 1933 in 1934, ko so glasovali za Hitlerja.

Jasno je, da caristična tiranija in kar je poznano pod imenom "Yankee imperialism", ne moreta soliti pameti ne Stalinu ne Pol Potu . . .

Ker se komunisti podzavestno zavedajo, da sta njihov sistem in ideologija piškav oreh, ker je bistvo njihove socialne pravičnosti že zdavnaj propadlo, hrepenijo po tem, da bi njihov sistem zunanji svet sprejel in potrdil. Zato so od našega javnega mnenja mnogo bolj odvisni, kot si to upajo priznati.

Job

ROCHUS Vreemincken je odprl oči. Zakaj je Marija prenehala brati? Sedela mu je ob postelji in blede lica so ji bila vsa mokra od solz. Stegnil je suhljato, velo roko ter se dotaknil njenih prstov.

"Zakaj jokaš, Marija? Beri, prosim te..."

Marija je dvignila s kolen debelo, v rdeče usnje vezano knjigo ter brala na strani, kamor je bila poprej vstavila kazalec. Prav počasi je brala, ker so ji solze megile pogled.

"Ali nismo mi vsi bolj bolni kot desetero gobavcev in ali ni naše srce bolj vredno usmiljenja kakor slepec pred vrati Jerihe? Pa glej: Gospod je šel mimo in bolni so ozdraveli, dotaknil se je slepčevih oči in spregledal je; v trenutku, ko je stotnik padel na kolena, mu je ozdravel hudo bolni služabnik in ko se je krvotočna žena dotaknila roba njegove obleke, je šla zdravilna moč vanjo. Zakaj bi torej obupovali nad milostjo božjo, saj je vendar pisano: Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Kdo je bil namreč hujši bolnik: gobavec ali Magdalena, slepec ali desni razbojnik? Hujša je gobava duša kot gobavo telo in hujša je slepota srca kot slepota telesa..."

Rochus Vreemincken se je nasmehnil: "Zdaj vidiš, Marija, kako je Bog dober!"

Šest mesecev je že ležal Rochus Vreemincken. Boleden ga je sušila kakor izruvan cvetni grm. Zdravniki so zmajevali z glavami in dolga vrsta zdravil se je klavrno prašila na mahagonijevi polici. Vsi sokovi zemlje so odpovedali in niso mogli pregnati bolečine, ki je bolniku razjedala telo.

"Oče," je rekla Marija, "oče, zakaj se nas Bog potem ne usmili? Ali ni mar tudi pisano: Trkajte in se vam bo odprlo, prosite in se vam bo dalo...? Zakaj vam torej ljubi Bog ne vrne zdravja? Ali naj bodo zaman vse molitve in prošnje..."

"Marija, otrok," je spregovoril Rochus Vreemincken, "ne veš, kaj govoriš in ne veš, kaj prosiš. Rajši zahvaljujmo Boga, da me je spoznal za vrednega bolečine, v kateri sodelujem z njegovim trpljenjem."

Nič več ni brala Marija. Držala je očetovo roko med svojimi dlanmi, pritisnila si jo je na ustnice in solze so se ji zgubljale med pomodrelimi žilicami v bolnikovi koži.

+ + +

Tisti večer je videl Rochus Vreemincken, kako se mu je bližal s svetlobo obdan mož. Razmaknile so se stene izbe ter se odprle v prelep vrt. Rekel pa mu je neznani in vendar tako čudno znani: "Hočem, bodi

ozdravljen!" Tedaj je Rochus zagledal znamenja žeb-ljev na rokah, ki so ga objele, in rano na prsih, na k-tere je bil prižet, in padel je pred Moža. Nova moč mu je zaplala po telesu in na mah ga je zapustila bole-čina. Bil je ves prerojen in poln veselja. Vedel je – Jezus je, ki stoji pred njim, veliki Ozdravljevalec.

Jezus pa mu je rekel: "Pojdi z menoj!"

In šla sta po dolgi, dolgi poti, obkroženi z drevesi polnimi sadja in sonce je bilo razlito po vsej deželi kakor med. Poglej, Rochus, kdo pa te čaka tamle ob stezi? Bil je starejši mož in ko sta prišla z Jezusom mimo, je vzkliknil: "Hvala ti, Rochus Vreemincken!" Šla sta naprej in srečalo ju je mlado dekle ter zakli-calo: "Hvala ti, Rochus Vreemincken!" In spet malo dalje je stal vojak ter salutiral: "Rochus Vreemincken, hvala!"

Začuden se je obrnil Rochus Vreemincken h Go-spodu. "Zakaj me pozdravljajo ti ljudje? Kaj sem jim storil, da se mi zahvaljujejo? Saj jih niti ne poznam."

Jezus se je nasmehnil. "O, nespametni! Ali še zdaj ne razumeš? Nikdar še nisi videl teh ljudi in vendar si se zanje žrtvoval: daroval si zanje svoje bolečine. Prvi je bil gobav na duši, ves z grehi obložen – tvoje trplje-nje mu je izprosilo milost spreobrnjenja. Ženi, ki sva jo srečala, si rešil mladost, ko je bila že tik pred pre-padom obupa. Vojak je bil v smrtni nevarnosti, pa se je dar tvoje bolečine pridružil prošnji žene in molitvi osmerih otrok – in Bog ga je rešil. Ali zdaj razumeš, Rochus?"

Prepoln veselja in zdravja je stopal Rochus Vreemin-cken ob Kristusu. "Kako čudovita so tvoja pota, Go-spod!" je vzklikal.

+ + +

Prav tedaj je hčerka Marija klečala ob očetovi po-stelji. Blagoslovljena sveča je gorela na omarici ter osvetljevala obraz umrlega: bil je miren in lep, s tihim smehljajem na ustnicah.

"Oče naš, ... zgodi se tvoja volja ..." je molila Marija in v srcu so ji odmevale očetove besede, tako lepe – in vendar ... v tem trenutku ... tako tako tež-ko razumljive:

"Zdaj vidiš, Marija, kako je Bog dober!..."

»Le vkup, le vkup, uboga gmajna!«

Kanadski Slovenci že dolgo praznujejo vsakoletni SLOVENSKI DAN v Torontu — letos je bil že triindvajseti. Iz Argentine so tokrat dobili pozdrav, ki ga je v imenu tamkajšnjih rojakov napisal vrhunski kulturni delavec Slovenije v svetu, DR. TINE DEBELJAK. Misli so vredne, da jih beremo tudi mi v Avstraliji, saj smo tudi mi del Slovenije v svetu. — Urednik

ČUTIMO se tesno povezani z istimi prizadevanji za isti cilj. Gradimo slovensko domovino na prostorih, kjer nam je dano živeti, gradimo jo po njeni zgodovinski in naši podobi.

V Brižinskih spomenikih berem, pred tisoč leti slovensko napisano, osnovo naše vere: "Verujem, da mi je, ker bivam na tem svetu, iti na oni svet in vstati na sodni dan." Bivam na svetu, za kar me je Bog po svoji volji dal v rojstvo na prostoru, ki zdaj nosi ime Slovenija, in v rast slovenskim staršem in z vero v Boga. Zato sem Slovenec in imam to narodnost po božji odločbi, kot neizbrisno znamenje za bivanje na svetu in za pričevanje Boga, vse to do sodnega dne. Osnova našega bivanja je že v prvem našem slovenskem pismu izpričana kot idealistična in metafizična. In prav tam v Brižinskem spomeniku namreč začenja slovesno: "Jaz se odpovem hudiču in vsem njegovim delom in vsemu njegovemu sijaju." Torej vsemu, kar nasprotuje Bogu, vsemu materialnemu sijaju, vsemu potrošništvu in češčenju bogov in udobnosti. To je idealistični nazor smisla našega bivanja na svetu.

Sveti Ciril je že nekaj stoletij prej začel svoj prvi prevod svetega pisma v slovanski jezik s stavkom svetega Janeza: V začetku je bila beseda in Bog je bila beseda. Če to besedo v posvetnem smislu zapišemo z malo, moremo reči, da je tudi slovenska beseda od Boga in naj izraža Boga. Zato s to slovensko govorico izražamo božjo voljo in imamo do nje dolžnosti, ohranjati jo do smrti in bomo na sodni dan dajali odgovor tudi za jezik svojih staršev.

Vera v Boga in v božanski izvor naroda in besede ter ljubezni do staršev naj bo eden temeljnih kamnov naše slovenske domovine v novih zemljah; vi jo gradite v Kanadi, mi jo gradimo v Argentini (in mi v Avstraliji. - Op. ur.).

Prva, že čisto slovenska beseda, je bila ta, ki jo je treba posebej poudariti: "Le vkup, le vkup, uboga gmajna!" Tista gmajna, ki jo je petdeset let nato pozdravil prvi slovenski tiskani (1550) Trubar s pozdravom: "Ljubi Slovenci! Le vkup, ljubi Slovenci!" — Bodi sleherni živi ud slovenske skupnosti, kliče tudi Slomšek v to skupnost. Le vkup: v družino, v faro, v občino, v cerkev, v srenjo, v Dom, v volitve, v gospo-

darske ustanove, in v kulturne, v pevske zборе, v igralske družine . . . Vkup! In prav ta Vaš Slovenski dan je manifestacija te vsesкупnosti, ki predstavlja Vaš trud in napor in uspeh za slovensko domovino v Kanadi in k temu še posebne čestitke. In ta skupnost iz Kanade naj se razširi še na druge slovenske domovine po svetu, prav po besedah himne:

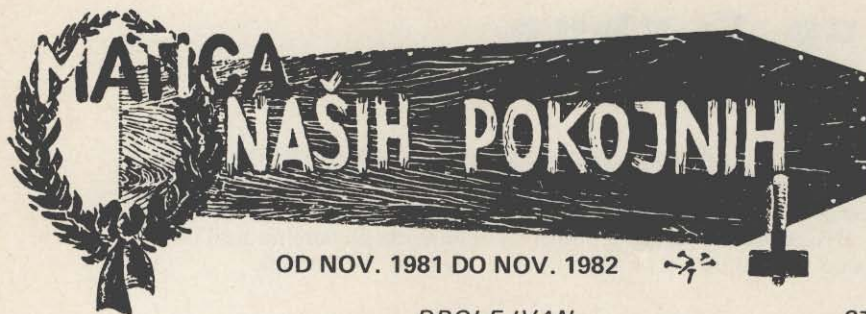
"Slovenija, ti dom si moj . . .
tam dom je moj, kjer sin je tvoj . . .
Slovenija, moj dom brez mej!"

To je naša Slovenija v svetu. Toda ta je samo del celotne Slovenije vsega slovenskega naroda, katerega središče je Ljubljana^a pod Triglavom, na naših zgodovinskih tleh in naše kompaktno naseljene matične Slovenije. Toda ta je zdaj plen tujega duha, tistega, ki ga Brižinski spomeniki izpričujejo kot hudobnega, storjenega že potem, ko je bil "človek krščen, pa greši z bogokletjem . . . in z vsem, kar je zoper Boga in zoper naš krst." Toda: Le vkup, le vkup! nam še vedno vpije zgodovina in slovenska prva tiskana beseda!

Le vkup! Vkup, k našim osnovam kot so vera, jezik in boj za svobodo in delo za narod, za njegovo notranjo organiziranost — od družine . . . do najvišjega razvoja, do potrđila narodne suverenosti. Ta naj požene iz slovenskih korenin, da se bo svet — zdaj rastoč v obliki rože pasijonke na slovenskih tleh, razcvel v zrel plod dograditve slovenske domovine, ne samo na tujih tleh, dopolnil tudi tam, kjer še temelje demokratičnih slovenskih osnov zavirajo "mrzle sape" totalitarističnih plazilk, dušiteljev slednje svobode.

Ustvarimo slovensko domovino najprej v Kanadi in drugje v svetu in razširimo jo pozneje na ves narod, da dozori iz slovenskih korenin v skladu s krščanstvom ideal, ki mu pripravljamo pot že v zdomstvu in tudi s tem 23. Slovenskim dnevom v SLOVENIJO DRŽAVO, da bomo nekoč mogli zapeti himno gosposvetskih karantanskih svobodnjakov ob demokratičnem ustoličenju slovenskih vladarjev:

"Čast in hvala Bogu Vsemogočnemu,
ki je ustvaril nebo in zemljo,
in dal nam in slovenski državi
kneza in gospoda po naši volji!"

V lanski Matici pokojnih jih še ni bilo . . . Le kdo od nas bo prišel v prihodnjost?

Če zaslediš, da rojaka, umrlega v zadnjem letu, ni v seznamu, nam prosim sporoči, da ga vstavimo kasneje. Le tako bo Matica naših pokojnih čim popolnejša.

BROCKO IVAN (Hans)

* ? - ?

† 8. 11. 81 - Adelaide, S. A.

HOJKE KARL RUDOLF

* 7. 7. 17 - Ptuj

† 11. 11. 81 - Sydney, NSW

VOUK MARIJA r. Lapuh

* 3. 1. 06 - Pleterje pri Zdolah

† 13. 11. 81 - Traralgon, Vic.

JAGER ALOJZIJ

* 15. 8. 23 - Trbovlje

† 17. 11. 81 - St. Albans (M), Vic.

PODBOJ LIDIJA r. Hvalica

* 24. 4. 39 - Ročinj

† 20. 11. 81 - Wollongong, NSW

CIMPRIČ ERMINIJA r. ?

* ? - ?

† 3. 12. 81 - ? (S), NSW

ŽIVIČ ADRIJAN

* 30. 5. 35 - Miren pri Gorici

† 11. 12. 81 - Sydney, NSW

PAVLOVČIČ SONJA r. ?

* ? - ?

† 13. 12. 81 - Adelaide, S. A.

KODRIČ ANICA r. Sivec

* 6. 6. 34 - Deskle

† 9. 1. 82 - Melbourne, Vic.

KLANČIČ MIRO (Ugo)

* 10. 7. 27 - Miren pri Gorici

† 20. 1. 82 - Hawthorn (M), Vic.

TEHOVNIK FRANC

* ? - Žlebe pri Medvodah

† 28. 1. 82 - Mt. Pritchard (S), NSW

MIKOLIČ ALOJZ

* 29. 9. 20 - Studenec pri Sevnici

† 2. 2. 82 - Wagga Wagga, NSW

DROLE IVAN

* 15. 3. 33 - Podbrdo, Prim.

† 4. 2. 82 - Fitzroy (M), Vic.

STANKOVIČ HEDVIKA r. Urban

* 7. 5. 15 - Rakek

† 9. 2. 82 - Rookwood (S), NSW

SERBINEK ALBERT

* 20. 2. 25 - Svečine pri Mar.

† 10. 2. 82 - Darlinghurst (S), NSW

SKOK MARIJA r. Požrl

* 31. 3. 1888 - Brežec pri Divači

† 15. 2. 82 - W. Footscray (M), Vic.

ČAR VIKTOR

* 18. 4. 11 - Čekovnik nad Idrijo

† 21. 2. 82 - Fitzroy (M), Vic.

MAVRIČ JOŽEF

* 29. 11. 34 - Hrušica

† 26. 2. 82 - Hobart, Tas.

GRIVEC ANTONIJA r. Neubauer

* 14. 3. 14 - Radvanje pri Mar.

† 28. 2. 82 - Warrawong, NSW

VATOVEC KATICA r. Majič

* 3. 3. 29 - Osijek

† 8. 3. 82 - Hobart, Tas.

PAULIN JANEZ

* 12. 6. 01 - Tržič na Gor.

† 15. 3. 82 - Bentley (P), W.A.

PERIČ JOŽEFINA r. Zupančič

* 5. 2. 03 - Soteska (Gaberje, Dol.)

† 5. 4. 82 - Wodonga, Vic.

KRANJC ANTON

* 25. 6. 06 - Sv. Križ pri Kost.

† 12. 4. 82 - Sandgate, Qld.

ZADRAVEC FELIKS

* 30. 12. 47 - Zg. Šalovci

† 20. 4. 82 - Fairfield (S), NSW

TWRDY KARLA r. Mihelin

* 28. 9. 06 - Novo mesto

† 30. 4. 82 - Fairfield (S), NSW

STIPANIČ IVAN

* ? - ?

† proti koncu aprila 82

Ainslie (C), ACT

SULIČ PAVLA r. Gorjan

* 20. 6. 1893 - Vogrsko

† 2. 5. 82 - Lidcombe (S), NSW

ROB JOŽEF

* ? (72 let) - Sv. Peter pri Gorici

† 3. 5. 82 - Wodonga, Vic.

MICCERI ROBERT

* 21. 1. 49 - Kairo, Egipt

† 7. 5. 82 - Cockatoo, Vic.

ASTER-STATER ANGELA

ZINKA r. Demojzes

* 21. 4. 26 - Podgrad

† 22. 5. 82 - Westmead (S), NSW

BITEŽNIK FRANC

* 5. 4. 21 - Ravne pri Grgarju

† 23. 5. 82 - Kingsford (S), NSW

DRČAR ROZAMILA r. Mavser

* 1. 4. 07 - Mirna na Dol.

† 27. 5. 82 - Westmead (S), NSW

FLAJNIK FRANC

* 25. 1. 23 - Nova Lipa (Vinica)

† 17. 6. 82 - Ottoway (A), S.A.

MOHORKO JOŽE

* 19. 3. 33 - Ptuj

† 19. 6. 82 - Melbourne, Vic.

TROST STANISLAV

* 26. 4. 27 - Vrhpolje nad Vipavo

† 20. 6. 82 - ? (A), S. A.

OLIP Dr. RATKO

* 23. 8. 13 - Trst

† 21. 6. 82 - Darlinghurst (S), NSW

ROZMAN FRANC

* 10. 7. 22 - Boldraž

† 2. 7. 82 - Albert Park (A), S.A.

STRAH MARIJA r. Prelec

* 19. 12. 36 – Gerlinci, Prekm.
† 9. 7. 82 – Kingswood (S), NSW

HRASTNIK ALOJZIJA

s. GEBHARDINA FMM

* 29. 4. 1895 – Preloge
† 16. 7. 82 – Rooty Hill (S), NSW

JURŠE TONY

* 3. 3. 28 – Sp. Boč
† 21. 7. 82 – Marrickville (S) NSW

KUKOVEC MATILDA r. Slana

* 13. 3. 03 – Trnovci pri Ptuj
† 31. 7. 82 – Heidelberg (M), Vic.

TELICH MARTIN

* 30. 10. 1900 – Iga vas na Notr.
† 2. 8. 82 – Heidelberg (M), Vic.

LAUKO IDA r. Sebastijan

* 27. 10. 1897 – Vuhred ob Dravi
† 5. 8. 82 – Thomastown (M), Vic.

SMOLKOVIČ FRANK

* 16. 11. 1900 – Šabarsko
† 9. 8. 82 – Camberwell (M), Vic.

UMEK IVAN

* 27. 9. 28 – Knežak
† 13. 8. 82 – Hobart, Tas.

KOŽELJ STANISLAV

* 27. 10. 29 – Šentvid pri Planini
† 26. 8. 82 – Melbourne, Vic.

MEZINEC ANTON

* ? . ? . 11 – Klanec pri Komnu
† 1. 9. 82 – ? (Sydney), NSW

FRANCIS MARIJA r. Černe

* 21. 12. 1897 – Gradišče
pri Gorici
† 5. 9. 82 – Surrey Hills (M), Vic.

KOVAČIČ JOŽE

* 12. 2. 12 – Milwaukee, Wis., ZDA
† 27. 10. 82 – Newtown (G), Vic.

ZDAJ MATICI DODANI:

KLUN FRANČIŠKA MARIJA

* 23. 3. 41 – Wonthaggi, Vic.
† 23. 3. 41 – Wonthaggi, Vic.

ČAR JACK

* ? (92 let)
† ? – Wonthaggi, Vic.

ILIJAS MARIJA

* 30. 10. 10 – Račice
† 22. 5. 69 – Perth, W.A.

ŠVIGELJ ALEKSANDER

* ? (58 let)
† 20. 12. 80 – ? Melb., Vic.

BREZNIKAR EDVARD

* 10. 8. 03 – Dunaj
† 16. 1. 81 – Wyong, NSW

PAVINCICH ANA r. Frank

* ? . ? . 06 – Prem
† 20. 3. 81 – Melbourne, Vic.

Pozabljenim

Vseh mrtvih dan!

Na tisto tiho domovanje,
kjer mnogi spe nevzdravno spanje,
kjer kmalu, kmalu dom bo moj
in – tvoj,
nocoj se usul je roj močan,
saj jutri bo vseh mrtvih dan!

Bledó trepeče nad grobovi
tisóč svetil,
in križe, kamne vrh gomil
jesenski venčajo cvetovi –
vseh mrtvih dan!

Kjer dragi spe jim po pokopi,
klečé, solzé živečih tropi,
oh, dušo tre jim žal in bol;
pod zemljo pol, na nebu pol
nocoj jim je srcé:
na grob lijó grenké solzé,
v nebo gorké prošnje!

O, le klečite, le molite,
po nepozabnih vam solzite,
da bode grob od solz rosan,
saj jutri bo vseh mrtvih dan,
vseh mrtvih dan!
Solzite,
molite! . . .

In jaz?
Ko misli vsakédo na svoje,
kogá, kogá pa srce moje
spominja se tačas?
Vas, zabljene grobovi,
kjer križ ne kamen ne stoji,
ki niste venčani s cvetovi,
kjer luč nobena ne brli.
O, če nikdó
nocoj se vas ne spomni,
pozabil ni vas pevec skromni
in pa – nebo!

SIMON GREGORČIČ

izpod sydneyjskih stolpov

*Fr. Valerian Jenko, O.F.M.,
Fr. Ciril Božič, O.F.M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon: (02)637 7147*

*Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon: (02)682 5478*

SLUŽBE BOŽJE so pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu vsako nedeljo ob 9:30, sobotna večerna, ki velja že za nedeljsko, pa ob sedmi uri. Za spoved je prilika pred vsako mašo, a važno je, da pridete pravočasno, ker mora duhovnik vsaj pet minut pred pričetkom maše zapustiti spovednico. Starši naj poskrbe, da bodo otroci redno prihajali k spovedi, obhajilu in sveti maši. Kakor se bodo v mladih letih navadili, tako bo ostalo v poznejšem življenju. Najvažnejše pa je to, da dajo starši otrokom v tem dober zgled. Ko bi se starši samo zavedali, kako slabo dediščino zapuščajo svojim otrokom s tem, ko gredo v nedeljo namesto k sveti maši — na lov, na celodnevne piknike, na šport in zabavo k društvu ali v klub . . . Vse omenjeno je dobro in potrebno, ne sme pa biti nadomestilo za nedeljsko mašo. Sveta maša naj bi bila sleherno nedeljo prva, saj kljub temu še večina dneva ostane za razvedrilo in počitek.

PRAZNIK KRISTUSA KRALJA obhajamo letos na nedeljo 21. novembra. Pri nas bomo imeli pri maši kratko pobožnost s posvetitvijo Kristusu Kralju, za zaključek pa blagoslov z Najsvetejšim.

PRVI PETEK v decembru, 3. decembra, bomo praznovali z večerno mašo in pobožnostjo v čast Srcu Jezusovemu in blagoslovom. Naslednji dan, na PRVO SOBOTO, pa se bomo spomnili naše domovine in molili za proglasitev blaženim naših dveh oltarnih kandidatov, Slomška in Baraga. Naj ob tej priliki omenim, da se nam za božične in noveletne praznike obeta obisk iz Rima. Svoj prihod je napovedal MSGR. DR. FRANČIŠEK ŠEGULA, ki je glavni postulator Slomškovega procesa. Rad bi se zahvalil vsem, ki so v teku let, zlasti preko pok. p. Bernarda in "Misli", darovali

za Slomškovo zadevo. Gotovo nam bo povedal marsikaj zanimivega, kako gre postopek proglasitve in kaj je še potrebno, da bo dosežen srečen zaključek in proglasitev božjega služabnika Antona Martina Slomška med blažene.

ADVENT je pred vrati. Zadnja nedelja v novembru bo že prva adventna. Vse srede adventnega časa bomo imeli večerno mašo ob sedmih in kratko adventno pobožnost. Pomaga naj nam k duhovni pripravi na božične praznike.

CANBERRA ima slovensko mašo v nedeljo 21. novembra ob šestih zvečer v Red Hillu. Pred mašo prilika za spoved. Lepo je zlasti ta mesec prejeti zakramente in darovati obhajilo za naše pokojne. Prav je tudi, da z božično spovedjo ne odlašate do zadnjega.

WOLLONGONG ima slovensko službo božjo v nedeljo 12. decembra ob petih popoldan v Vila Maria kapeli.

STOJNICA v prid našemu gradbenemu skladu bo zopet delovala v sredo 8. decembra. Priporočamo se za razna ročna dela, revije, pecivo, obleko . . . sploh vse, kar je dobro za prodajo. Hvaležni smo vsem, ki ste doslej pomagali z darovanjem predmetov ali s sodelovanjem pri pripravah in prodaji. Stojnica v mesecu oktobru je prinesla našemu gradbenemu fondu lepo vsoto 240.43 dolarjev.

PECIVO s čajem je pri nas na razpolago po vsaki nedeljski maši. Tako se okrepcate tudi telesno, kot ste se — ali bi se vsaj morali — pri maši pokrepčati duhovno. Za postrežbo s čajem in pecivom skrbе naše marljive žene in matere. Tako je povprečen nedeljski doprinos gradbenemu fondu okrog 60 dolarjev — včasih več, včasih manj: odvisno je od števila obiskovalcev nedeljske maše. Naj bi se še druge gospodinje javile za to akcijo, da bo delo porazdeljeno!

MLADINSKI ZBOR je na tretjo oktobrsko nedeljo pel pri naši maši v Canberri. Seveda si je mladina ob tej priliki z vodičem Janezom Černetom ogledala tudi zanimivosti avstralske prestolice. Popoldne pa so bili gostje tamkajšnjega slovenskega društva, ki je vse sydneyjske goste povabil na kosilo v svoje klubske prostore v Phillip. Naj se društvu na tem mestu v imenu pevcev, njihovih staršev in ostalih udeležencev iz leta toplo zahvalim za gostoljubnost. Hvala tudi Janezu, ki nam je razkazal Canberro.

NAŠA DVORANA čaka dovršitve, da bo naslednje leto ob koncu januarja pripravljena za blagoslovitev. V zadnjem času je dobila zlebove in izpeljane so bile cevi za odtok strešne in dvoriščne deževnice, deloma na Warwick Road, deloma pa na Monitor Road, saj

morajo biti zvezane z občinsko kanalizacijo. Prav danes sem dobil od občine sporočilo, da nas bo delo stalo 3,200 dolarjev, če ga oni prevzamejo. Vsekakor bo cenejše, če ga izvršimo sami, občini pa damo samo zahtevano vsoto 600 dolarjev za nadzorstvo.

Zidar je v tem tednu začel s stenami za sestrski stan ob dvorani. Upam, da bodo rojaki priskočili na pomoč s prostovoljnim delom in darovi, da se začeto delo ne bo ustavilo. Pretekli teden pa so začeli omata-vati sanitarne prostore pri vhodu v dvorano, da bodo stene pripravljene za oblaganje s ploščicami. Mizar pa nam je pred kratkim napravil police pri oknih ter z lesom obdal železne kolone med okni dvorane. Tudi pleskarja sta pričela s pleskanjem stropov v vhodni veži in kuhinji.

Res sem hvaležen vsem, ki pomagajo na razne nači-ne. Zavzeti se moramo, da bo dvorana pravočasno pri-pravljena za slovesni dan otvoritve.

VISOKI OBISK, že v prejšnji številki omenjeni, se nam obeta v začetku naslednjega leta. Ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar je prijazno sprejel naše vabilo, da nas obišče. Njegov obisk Sydneya je v načrtu za zadnjo nedeljo v januarju. Skupaj z njim bomo praznovali desetletnico blago-slovitve naše nove cerkve sv. Rafaela (prvotna lesena je bila blagoslovljena že pred trinajstimi leti), ki jo je blagoslovil škof dr. Stanislav Lenič. Nadškof pa nam bo zdaj blagoslovil dvorano in podelil sveto birmo kandidatom, ki se vneto pripravljajo na ta važen do-godek v njihovem krščanskem življenju. Seveda bo nadpastir obiskal tudi rojake po drugih naselbinah, kjer imamo redno slovensko mašo. Podroben spored za Sydney in naš delokrog bo pravočasno objavljen.

POGREBA mi tokrat ni treba omeniti nobenega, kar me prav veseli. Saj je bilo zadnje mesece med na-mi kar preveč smrtnih primerov.

KRSTI. — **Natalie, Marie Viktorija Kopše**, Thorn-leigh, N. S. W. — Oče Stanko, mati Majda r. Šut. Bo-tra sta bila Sam in Mary Asmar. — Sv. Rafael, 29. septembra 1982.

Michael Timothy Krajc, Kenthurst, N. S. W. — Oče Marko, mati Anne r. Rouse. Botrovala sta Nicky in Wendy Krajc. — Sv. Rafael, 10. oktobra 1982.

Štefica (Stephanie) Cerovac, Liverpool, N. S. W. — Oče Branko, mati Bojana r. Rutonski. Botrovala sta Ervino in Graciela Krbavac — Sv. Rafael, 31. oktobra 1982.

POROKE. — **Vincenc Čolig**, iz župnije Odranci v Prekmurju, in **Živka Cvetkovska**, iz župnije sv. Deme-trija v Rakitnici, Makedonija. Priči sta bila Franc in Rada Horvat. — Sv. Rafael, 3. oktobra 1982.

Leon Klemen, iz Slavine, župnija Matenja vas, in **Maria Miriam Horvat**, iz župnije Hotiza v Prekmurju. Priči sta bila Mario Oražem in Miriam Sušnik. — Sv. Rafael, 9. oktobra 1982.

Branko Krupička, iz župnije Ludina na Hrvaškem, in **Anna Leich**, rojena v Sydneyu, hčerka Ivana in Ma-rije r. Černe. Priči sta bila Drago in Albina Dražič. — Sv. Rafael, 23. oktobra 1982.

Mark Ronsisvalle, iz župnije Beverly Hills, Sydney, in **Anna Mugerli**, rojena in krščena v Gorici, hčerka Silvestra in Jožefine r. Stanič. Priči sta bila John Davis in Kathleen Donnici. — Leichhardt, 24. okto-bra 1982.

P. VALERIJAN

Letošnja skupina prvoobhajancev pri Sv. Rafaelu

izpod

triglava

KRVAVI CESTNI DAVEK je po vsem svetu mnogo hujši od drugih davkov, ki jih plačuje človeštvo. Tudi Slovenci. Prav nič v čast nam ni, da je prav naša matična domovina s številom prometnih žrtev kar na vrhu lestvice.

Številke statistike so naravnost presunljive in nam dajo misliti. Leta 1981, torej lansko leto, je bilo v Sloveniji 6,480 prometnih nesreč in v teh je izgubilo življenje 565 ljudi. Leto prej (1980) pa so zabeležili 6,941 nesreč in 558 mrtvih. Letos je bilo na slovenskih cestah do 15. septembra že 390 smrtnih žrtev.

Skupna številka žrtev cestnih nesreč v Sloveniji za dobo 24 let — od leta 1953 pa do 1979 — nam pokaže grozotno številko: 12,159 mrtvih. Od tega jih je bilo v letu 1953 samo 71, leta 1979 pa kar 735 — več kot desetkrat višja številka.

Če te številke primerjamo z nekaterimi drugimi po svetu, nam podatki iz leta 1979 povedo, da pride na 100.000 prebivalcev v Avstriji in ZDA 25 prometnih smrtnih žrtev, enako za celo Jugoslavijo. Če pa vzamemo samo prebivalstvo Slovenije, pride po istem merilu v naši rodni domovini na 100.000 prebivalcev 40 ubitih na cesti. Po mednarodnih virih smo torej prav na vrhu.

Za lažjo primerjavo naj dodamo, da pride na tisoč

prebivalcev v ZDA 682 motornih vozil, v celi Jugoslaviji 118, v sami Sloveniji pa 250 vozil na tisoč ljudi.

Poleg izgubljenih življenj, ki jih ni mogoče vrniti, je tudi denarna škoda ob nesrečah vredna omembe. Ta je znašala v letu 1979 v celi Jugoslaviji kar 9,010 milijonov dinarjev — v naših dolarjih okoli 200 milijonov. Žal nimamo posebnih števil za Slovenijo, ki od tega zajamejo gotovo precej velik odstotek.

ARHEOLOŠKA izkopavanja po poljih pri Dolnjem Lakošu, ki je narodnostno mešana vas v občini Lendava, so se pričela že pred sedmimi leti. Kmetje so tam stalno tarnali, da med oranjem ostajajo na površju nekakšni ostanki iz žgane gline. Že prvi dve leti priprava sta potrdili domnevo, da gre za izredno dragocene ostanki iz bronaste dobe. Zdaj je tam na delu arheologinja Irena Šavel. Z vidnim navdušenjem rada razkazuje svoje izsledke: "... Ta gmota gline in keramičnih ostankov je ognjišče, ki je dobro ohranjeno. ..." Vsa raziskovanja na tem območju sodijo med pomembnejše raziskovalne projekte slovenske arheologije. Zato pravi poročilo, da bo v naslednjih letih prav temu dana vsa prednost.

CERKNIŠKA župnija je od 5. do 12. septembra v vsej slovesnosti praznovala petstoletnico posvetitve župnijske cerkve Marijinega rojstva. Praznovanje je doseglo višek na praznik malega šmarna, ko je imel zaključno mašo nadškof dr. Šuštar, zaključni koncert pa so pripravili domači otroški, mladinski in mešani zbor. Med ostalimi jubilejnimi priteditvami je bil tudi orgelski koncert mojstra Huberta Berganta.

Pol tisočletja res ni kar tako. Kaj vse bi vedela povedati cerkniška cerkev, če bi kamni govorili. . .

ZARADI pomanjkanja deviznih sredstev slovenska vlada zateguje celo potrošnjo zdravil. Vladni odbor za zdravstvo je izdal nekaj nasvetov, ki naj bi zmanjšali porabo zdravil. Pravijo, da so nasveti taki, da bolniki ne bodo oškodovani, blagajne pa ne bodo trpele pre-

Urarsko in zlatarsko podjetje:

Alexander

WATCHMAKER AND JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622 1408

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.

Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih. — Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

Priporočam se Slovencem

vzhodnega dela velikega Melbournea

za vsakovrstna avtokleparska dela,

avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS

1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,

VIC. — Telefon delavpice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno

na telefonu 221 5757

ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOUK

več izgube deviz. Uganka je, kako je to mogoče.

Odbor je izdelal seznam življenjsko pomembnih zdravil in dodal pouk o zmerni uporabi. Obenem pripravljajo akcijo zbiranja in vračanja odvečnih zdravil, katere naj bi pred morebitno ponovno uporabo pregledali strokovnjaki. Izslediti pa hočejo s pomočjo avtomatske obdelave receptov tudi sto zdravnikov, ki predpisujejo največ zdravil. Zaradi te grožnje so postali zdravniki previdnejši, saj nihče ne bi rad prišel na ta seznam stotih "potrošnikov".

O CESTI NA SVETO GORO nad Gorico je že marsikdo pisal v časopise in tudi "Družina" je objavila že več teh pisem. Romarji se pritožujejo, kajti tri kilometre in še nekaj čez neasfaltirane poti do božjepotne cerkve na vrhu je prava pokora za pešce kot za vozila. Jam je vedno več, saj ceste nihče ne popravlja. Oblasti se zanjo ne menijo, frančiškani, ki so varuhi Marijinega svetišča, pa nimajo niti pravice niti sredstev. Žičnica, ki je bila pred vojno last božje poti in so jo po vojni prevzele oblasti, že dolgo počiva, ker ni prinesla dovolj dobička za vzdrževanje. Ko bi bila Skalnica samo turistična točka, bi bila zadeva najbrž drugačna — tako pa je tudi božja pot, to pa oblastem ne ugaja preveč.

PŠENICE so letos slovenski kmetje prodali 45.000 ton, kar je skoraj toliko, kot so načrtovali. Seveda pa Slovenija potrebuje vsaj 240.000 ton pšenice, katero bodo morali kupiti v drugih delih Jugoslavije. Po poročilih bodo pri nakupu težave, ker letošnja celotna žetev pšenice ne bo krila vseh jugoslovanskih zahtev.

NA BREZJAH, naši narodni božji poti Marije Pomagaj, so 4. in 5. septembra letos praznovali 75-letnico kronanja milostne podobe. Škof dr. Stanislav Lenič je vodil procesijo z lučkami, kateri je sledila molitvena ura za mir in polnočna maša. Naslednji dan je bila slovesna jubilejna maša na prostem, saj bi romarska cerkev ne mogla sprejeti vseh navzočih, ki so za to priliko poromali k slovenski Kraljici.

Tudi naslednjo soboto in nedeljo se je na Brezje zgrnilo na tisoče vernikov, ko so posebej prosili za duhovniške poklice. Tokrat je maševal ljubljanski nadškof dr. Šuštar ob somaševanju osemdesetih duhovnikov.

KIPAR FRANCE GORŠE, ki kot izseljenec že nekaj let živi v zamejstvu na Koroškem, je 26. septembra slavil svojo 85-letnico. Kljub visoki starosti je še vedno poln mladostnega ustvarjanja v svojem idiličnem domu v Svečah, kjer je kmečke svisli preuredil v svoj kiparski studio. Zanimivo, da se je umetnik rodil prav na isti dan kot pokojni papež Pavel VI., ki mu je nekaj let pred smrtjo podelil posebno odlikovanje.

Gorše je v teku let veliko razstavljal po svetu in se

Opali

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro **BRUŠENIH OPALOV** in **DRAGIH KAMNOV**, izdelujemo pa tudi **ZLATNINO** in **SREBRNINO** po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne in poročne prstane . . .

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

**291-293 WATTLETREE ROAD,
EAST MALVERN (Melbourne), 3146
Telefon: 509 1611**

je dvignil med vrhove naših umetnikov, a kljub temu ga najnovejši Slovenski leksikon, ki je izšel v matični domovini, ne omenja niti z besedico. Tudi je pred nekaj leti njegova planirana razstava v Kostanjevici na Dolenjskem, z že dotiskanim obsežnim katalogom s Steletovo študijo, bila zadnji hip odpovedana (bolje rečeno: prepovedana od režima). Je pač kipar Gorše odšel po svetu pokončne drže ter je tak v svojem iskrenem značaju tudi ostal. Enako ga ni bilo nikoli sram pokazati, da je globoko veren.

Umetniku Goršetu k visokemu življenjskemu jubileju tudi iz Avstralije iskrene čestitke! Le naj še dolgo ustvarja in daje novih pobud umetniškemu delovanju slovenske Koroške!

CELJSKE ZLATARNE so največje zlatarsko podjetje v Sloveniji in Jugoslaviji, imajo pa težave pri nabavi zlata. Že tri leta niso uvozile niti grama zlata, za domače proizvajalce v Boru, Trebči in Bučimu pa pravijo, da ne izpolnjujejo pogojev. Zato je podjetje del svoje proizvodnje preusmerilo v izdelavo srebrnega nakita, četudi poročilo pravi, da plačujejo za domače srebro dvainpolkrat višjo ceno kot pa je cena na svetovnem trgu . . .

LETOS so po 50 letih spet odprli Pokljuško sotesko, ki je najkrajša povezava doline s Pokljuko. Pot je bila neprehodna, ker so postavljeni mostiči strohnili in se podrli. Nič čudnega, saj so bili še izpred prve svetovne vojne. Zdaj pa bo soteska zopet zaživelna in privabljala domače in tuje planince, da se bodo posluževali njene poti. Treba pa bo stalnega popraviljanja, sicer bodo pota kmalu spet neprehodna in nevarna.

Božja beseda

EVANGELIJ NA PRAZNIK VSEH SVETIH (Mt 1 – 12a):

Ko je videl množice, je šel na goro in, ko je sedel, so k njemu stopili njegovi učenci. In odprl je usta in jih učil:

Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo.

Blagor krotnim, zakaj ti bodo deželo posedli.

Blagor žalostnim, zakaj ti bodo potolaženi.

Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj ti bodo nasičeni.

Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli.

Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali.

Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji.

Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo.

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper vas lažno govorili. Veselite se in radujte, zakaj vaše plačilo v nebesih je veliko. Tako so namreč preganjali tudi preroke, ki so bili pred vami.

Ne dnevi žalovanja, ampak prazniki upanja . . .

NA PRAZNIK vseh svetih in na dan vernih rajnih, ali pa na najbližjo nedeljo tema dnevoma, saj nedelja je za nas kristjane DAN VSTAJENJA, romajo ljudje v trumah na pokopališča. Če bi jih vprašal, kaj je njih namen, bi odgovorili, da gredo obiskat svoje drage rajne. Tu v Avstraliji imamo sicer spomlad, a še se spominjamo mlajših let v domovini, ko smo november obhajali v jesenskih dneh. Narava nas je tudi s tem živo opominjala na minljivost vsega zemeljskega in nam na svoj način pomagala k zavestnemu spoznanju, da "vse pod soncem hitro mine". . .

Cerkev nas ob tem vabi, naj odložimo svoje številne skrbi in se za nekaj časa ob mislih na večnost udeležimo veselja svetnikov. V teh novembrskih dneh naj bi se duhovno vživljali v to čudovito občestvo, v katerem ni nobene krivice, nobene žalosti, ampak so

zveličani nedopovedljivo srečni v vzdušju prekipevaločega veselja in nemotene, osrečujoče večne ljubezni. Ta dva dneva – praznik vseh svetih in spomin rajnih – za nas kristjane ne smeta biti dneva žalovanja nad izgubo naših dragih rajnih, ampak prazniki veselja upanja, da se bomo z vsemi spet srečali in združili v srečni večnosti.

Kot verni kristjani naj bi v hvaležnosti mislili na srečo, ki so jo deležni, na plačilo, ki so ga prejeli, na Boga, ki jih ljubi tako, kakor jih mi nikdar nismo mogli ljubiti in kakor bi si zaslužili. Saj Bog daje, kadar jemlje. Kdor nima upanja, ni pravi kristjan. Misel na smrt je huda le onemu, ki išče veselja in učitka v razkošju tega sveta ter je slep in gluha za božje prijateljstvo – skratka: ki ceni bolj zemeljsko in minljivo kot pa božje in večno. Misel na ta svet ga prevzema, na

onega, ki ga Bog pripravlja svojim vernim in je večno ter je vredno zanj vse žrtvovati, pa nima pravega smisla. Zdi se nam nekam daleč – tako smo zaverovani v zemske dobrine, da ob njih praznemu dimu in prahu naš pogled vidi le ped pred nosom. Meglena slika večnosti pa je tako hitro polna predsodkov, dvomov in praznega upanja, da je za nas konec tega življenja na svetu še daleč . . .

Če smo odkritosrčni, moramo priznati, da se v teh dneh in v tem mesecu veliko bolj vdajamo žalosti kakor veselju, ker smo tudi mi preveč navezani na ta svet in njegove dobrine, pri tem pa pozabljamo na njihovega in našega Stvarnika.

Ker nas Gospod ljubi, nam hoče pomagati iz tega našega žalovanja, ko nam pravi v evangeliju, ki ga poslušamo na praznik vseh svetih in tudi pri mašah za rajne, kaj je za nas boljša pot. Čudovite besede iz Njegovega govora na gori veljajo tudi nam: "Vem, da ste ubogi, da trpite in jokate, da ste slabotni in omahujete pod težo, da ste v stiski in si želite tolažbe. In vendar vam pravim, da ste lahko srečni, ker je božje kraljestvo tudi vaše, če se le hočete zanj malo potruditi. Božji otroci ste in posedli boste deželo. Odprl vam bom nadnaravni svet, v katerem boste

zavarovani in potolaženi, v katerem boste dosegli usmiljenje, v katerem se boste kot nad največjo dobroto veselili nad tem, da ste na svetu malo trpeli. Božje kraljestvo si je namreč treba zaslužiti . . ."

V nebesih bomo vse gledali v drugačni luči kot zdaj v življenju. Razumeli bomo, česar zdaj ne razumemo. Kar smo v življenju imenovali poraz, razočaranje, žalost, katastrofo, krivico . . . vse to je bilo za nas lahko največji dokaz božje ljubezni. Tedaj bomo videli, kako srečen je lahko, kdor zna voljno prenašati uboštvo in zaničevanje in preganjanje ter se tega celo veseli, ker postaja tako Kristusu bolj podoben. V svoji človeški slabosti doživlja božjo moč. Prav v preizkušnjah čuti božjo bližino in pomoč. Pisatelj Paul Claudel pravi: "Za človeka ni večje nesreče kot je ta, da ni postal svetnik." Vsi, prav vsi smo poklicani k svetosti, s tem pa tudi v božje kraljestvo, kjer nas čaka mesto. Če bo to mesto ostalo prazno, je samo naša krivda.

V svojih "blagih" nam kaže Gospod pot v nebesa, po kateri so hodili svetniki. Nekateri po poti nedolžnosti, drugi po poti spreobrnjenja in pokore, spet drugi po poti mučeništva . . . Eni naravnost, ker so v življenju sprejeli trpljenje in zadostili za svoje pravične kazni, drugi preko ovinka vic, da se tam očistijo, predno stopijo pred božje obličje ter ga uživajo na veke . . .

Seveda tisti, ki se zabubijo le v ta svet in nočejo božje milosti, ne hodijo po tej Gospodovi poti. Pri vsakem "blagru" govorijo in delajo ravno nasprotno. Njih pot v onostranstvo je Gospod ob neki priliki označil kot široko in udobno cesto, a pelje v pogubo. Pot v božje kraljestvo pa je strma in hrapava, zato pa na koncu prinese nepopisljivo plačilo.

Katero teh dveh poti si izbral zase Ti? Tolikokrat si pred usodno izbiro – čas pa teče svojo pot in vedno je zate manj dni in manj uric. Čudno hitro se to življenje izteka. Ko se bo izteklo, bo za nas – prepozno odločati. Kocka je padla! Sami smo jo vrgli s svojim življenjem . . .

Kristjani smo. Na nas je, da skušamo uresničevati zahteve "blagrov". S tem bomo deležni tudi njihovih obljub. Vso priliko imamo, da se bomo enkrat pridružili zveličanim ter se s z njimi veselili, da smo na zemlji sicer tudi trpeli, pa obenem veliko verovali in trdno upali. Naša pogonska sila pa naj bo ljubezen, ki "pokrije množico grehov", kot nas uči Gospod.

Po F. Z.

adelaidski odmevi

*Fr. Janez Tretjak, O.F.M.,
Holy Family Slovene Mission,
32 Holden St., Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: (08) 46 5733*

Na predzadnjo nedeljo v mesecu oktobru smo imeli v adelaidskem slovenskem verskem središču "Misijon-ski B.B.Q." Vreme nam je bilo ta dan posebej naklonjeno in bilo je zares prijetno toplo. Zato pa je bila tudi udeležba zelo lepa. Organizatorji so se potrudili, da so bili vsi udeleženci zadovoljni.

Ves čisti dohodek 700.— dolarjev je bil poslan za misijone. Vsem Bog povrni!

Pred nami je mesec november, ko se posebej spominjamo svojih dragih pokojnih. V našem središču bo vsak ponedeljek zjutraj sveta maša za vse pokojne dobrotnike slovenskega misijona v Adelaidi ter za vse pokojne svojce še živih dobrotnikov.

Na prvo nedeljo v mesecu decembru bo po glavni maši obiskal našo mladino nebeški dobrotnik Miklavž. Pa letos bi moral tudi odrasle obdariti: saj zaslužijo, ko se toliko in tako neutrudno žrtvujejo pri gradnji naše cerkve. A to bi pomenilo kar preveč dela zanj in njegovo spremstvo. No, če ne drugo: pohvalil jih bo gotovo in pridne delavce povabil na šilce domače kapljice. . .

Ko že govorim o požrtvovalnosti naših adelaidskih rojakov, naj povem, da bo strop nove cerkve končan prej kot smo pričakovali. Pravijo, da bo že sredi novembra gotov. Potem bodo na vrsti tla in sedeži ter dokončno urejena tudi električna napeljava. Dosedaj so montirali že vsa vrata in jih tudi pobarvali. Stranišča sta uredila Jesenkova fanta, da so že uporabna.

Na gradbišču je vsako soboto prav veselo in živo. Eni se trudijo, da bo notranjost čim prej gotova in lepa, drugi imajo na skrbi, da bo okoli cerkvene stavbe vse poravnano in posajeno. Kar priznajmo, da nas dosedaj spremlja poseben božji blagoslov, moramo pa veliko prositi Boga, da nas bo tudi vnaprej zvesto podpiral. Tudi novi dobrotniki se še vedno oglašajo s svojimi prispevki. Eni dajo več, drugi manj — pač vsak po svojih zmoglostih. Bog povrni vsem!

Zdaj je že skoraj gotovo, da nas bo v februarju obiskal ljubljanski nadškof in metropolit DR. ALOJZIJ ŠUSTAR ter nam bo cerkev slovesno blagoslovil. Takrat mu bomo lahko s ponosom pokazali, da

smo in hočemo ostati zvesti verski in narodni tradiciji kljub življenju daleč od rodne domovine.

Na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, 8. decembra, se bomo pripravili z devetdnevno: vsak večer bodo po maši litanije Matere božje in njej na čast bomo zmolili posvetilno molitev. Naj bi naša nebeška Mati varovala slovenski narod, predvsem pa naše družine, da bi ostale zveste Bogu.

Pri svetih mašah ob delavnikih je malo spremembe: v ponedeljek, torek, sredo in četrtek bo odslej maša zjutraj ob osmih uri. V petek in soboto pa bo ostala zvečer in sicer ob sedmih. Nedeljska maša je dopoldne ob 9:30, ob zapovedanih praznikih pa večerna ob sedmih.

Sveto spoved morete opraviti pred vsako mašo. Ves adventni čas bo posebna priložnost na petek in soboto od šeste ure zvečer do pričetka maše, pa tudi po maši, če bo potrebno.

Rad bi opozoril vse rojake, naj ne odlašajo božično spoved na polnočnico ali na sam božič. Pred polnočnico in na božič NE BO spovedovanja. Zato izkoristite priložnosti pred prazniki!

Verouk je po rednem urniku vsako soboto od 11 do 12 ure, tudi med prazniki, razen na božič.

Rojake v Berriju bom obiskal zadnjo nedeljo v mesecu novembru, v decembru pa bomo imeli tam slovensko mašo na božični dan popoldne. Ne zamudite slovenske maše, saj imate samo enkrat na mesec priložnost, da slišite od svojega duhovnika razodeto božjo besedo v svojem materinem jeziku.

Radijska oddaja v priredbi adelaidskega verskega središča je za enkrat še vedno na drugo sredo v mesecu zvečer ob osmi uri na valovih etničnega radia 5 EBI FM. Ne zamudite je!

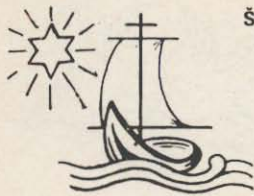
Poročilo je skromno — to je za enkrat vse. Vsaj nekaj, da rojaki po širni Avstraliji ne bodo mislili, da v Adelaidi spimo. Pa na svidenje prihodnjič!

P. JANEZ

**CVETLICA CVETE ZARADI SADU.
KO JE SAD ZREL, CVETLICA USAHNE.**

Rabindranath Tagore

ŠE ENKRAT:

Življenje piše svoje zgodbe

V avgustovih MISLIH smo objavili, kaj je o IGNACIJU HLADNIKU, skladatelju prelepe cerkvene pesmi *MARIJA SKOZ' ŽIVLJENJE*, napisal v "Cerkvenem glasbeniku" dr. Matija Tomc. V odgovor njegovim spominom, ki so bili objavljeni tudi v "Ameriški domovini", sem v istem časopisu zdaj zasledil tudi dopis DR. LUDVIKA PUŠA. Lepo pojasni zadevo, saj je Hladnika dobro poznal. Pravično je, da njegovo razlago posredujem vsem, ki so brali Tomčev spomin na skladatelja in si o njem najbrž ustvarili napačno podobo. — Urednik

ČUTIM potrebo v obrambo novomeške mestne skupnosti, ki sem ji tedaj tudi sam pripadal, vprašanje Hladnikovega beraštva razčistiti in pokazati resnično stanje. S Hladnikom sem bil v tesnih stikih, mnogo-krat me je obiskal na Grmu, kjer sem bil prefekt in profesor na Kmetijski šoli; on mi je odprl pot za moje obsežno glasbeno delovanje v dolenjski prestolici. Ostala sva si tesna prijatelja vse do njegovega zadnjega dne, ko sem se od njega poslovil na njegovem domu, kjer je nekaj dni kasneje umrl. Vodil sem tudi petje njegove "MARIJA SKOZ' ŽIVLJENJE" na grobu, ko se je zgodilo najbrž prvič, da je bila ta čudovita pesem uporabljena tudi na pogrebu — in sicer na pogrebu njenega stvaritelja.

O Hladniku sem obširno pisal v drugem poglavju svoje knjige "Klasje iz viharja" (izšla v Celovcu leta 1970), kjer obravnavam svoje stike z njim in ocenjujem njegovo glasbeno delo tistega časa, ko je vodil cerkveno petje na Kapitlju in študentskega zbora novomeške gimnazije v frančiškanski cerkvi. Z ženo sva redno obiskovala študentsko mašo pri frančiškanih in poslušala Hladnikovo muziko iz mladih grl razborite študentarije. Sem torej upravičen in poklican pokazati resnično sliko Hladnikovih zadnjih let.

Kot marsikak umetnik vseh časov in krajev, se je tudi Hladnik na stara leta nekako zapustil. Obleka se mu je sčasoma ponosila, a on za to ni porajtal. Saj ima človek res rad stare, ponošene čevlje in obnošeno obleko, ko enkrat pride v "penzijo". Pri Hladniku verjetno ženina skrb ni bila dovolj natančna, kaj moč obleče in kakšen gre na cesto. Morda tudi žene ni ubogal, saj so dostikrat stari možje trmasti kot štatljiv konj. Ko je prihajal k meni na grmsko šolo na klepet in kozarec vina, nisem nikoli opazil, da bi bil raztrgan.

Imel je svojo prostorno hišo na klancu pod Kapitljem, kjer mu je gospodinjala njegova žena. Res ni bilo obilja pri hiši, ker so se dohodki v pokoju zelo skrčili, a takšno stanje se nikakor ne more imenovati beraštvo. Pri Hladnikovih niso bili . . . ni, bili so pod lastno streho in moister Nace tudi ni bil v pomanjkanju njuhanca, ki ga je redno vlekel v nos — celo, ko je v cerkvi igral na orgle. Le v enem oziru je stari muzikus čutil pomanjkanje: v žepu ni imel cvenka, da bi si bil lahko privoščil kozarec vina ali šilce žganja, kar oboje je zlasti na stara leta zelo cenil, čeprav ni mogoče re-

či, da bi bil pretiraval. Midva z ženo sva mu vedno postregla z odlično kapljico iz šolske kleti, kadar se je oglasil pri nas. Pil je z velikim užitkom, si z roko obri-
sal brke in potem kako zanimivo povedal. Vina je imel pri nas na voljo, kolikor je hotel, a nikdar ni pil toliko, da bi jo v svojem haveloku naravnost ne urezal proti domu.

Ta njegova slabost ga je očitno nagibala, da je na cesti poprosil za "dinarček", kot pravi Tomc. Žeja je morala biti res velika, da se je toliko spozabljal, a njegovi someščani so vedeli za kaj gre in fenomenalnemu glasbeniku niso nič zamerili te posebne ekstravagan-
ce. Na tujca pa je Hladnikovo "beračenje" seveda vplivalo, kakor da bi bil prosil za denar, da si bo kupil kos kruha in skodelico tople juhe. Profesor Tomc je svoj vtis popisal v Cerkvenem glasbeniku verjetno za-
to, da bi s prstom pokazal, kako Slovenci nimamo čuta za skrb velikih mož na njihov star dan. S tem Hladnika, našega verjetno največjega ljudskega sklada-
telja, ni počastil, Novomeščanom pa je pritisnil žig brezbriznosti za dolgoletnega barda dolenjske metro-
pole, ki ga ne zaslužijo.

S tem pojasnilom želim popraviti pri bralcih vtis, da je bil Hladnik berač in občinski revež. Ni bil ne eno ne drugo. Bil je velik umetnik v preprostosti skladanja, kar potrjuje njegova zgoraj imenovana Marijina pesmica in še cela vrsta podobnih skladb, katere je narod privzel za svoje in jih še vedno prepe-
va. Bil je velik mojster na orglah, zlasti v pedalu, ki ga je igral s tako lahkoto in gibčnostjo kot s prsti tipke na manualu.

Bila sva dolgoletna prijatelja od trenutka, ko me je prvič poslušal igrati na novih orglah v moji rojstni fari Šentvidu pri Stični (leta 1913) — do njegove smr-
ti, ob kateri sem v misli na "Marijo skoz' življenje" napisal, kar sva govorila ob mojem zadnjem obisku na smrtni postelji:

"Vesel sem, da si prišel . . . čutim, da so mi dnevi šteti . . . Če mi boste na grobu kaj zapeli, pa mi za-
pojte 'Marija skoz' življenje' . . . je moja najljubša skladba . . . Mariji na čast sem zložil marsikatero pe-
sem . . . , ta je najbolj moja . . ."

"Prijatelj Nace," sem odgovoril, "ne boj se! Kdor je toliko lepega zložil in prepel v čast božje Matere, te-
mu bo prihitela na pomoč in njegov čolnič otela."

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU

TISKOVNEMU SKLADU:

\$60.— N. N.; \$45.— Dr. Mihael Colja, Jože Koščak; \$20.— Julka Mrčun; \$15.— N. N., Alojz Markič, Janez Zemljič, Gina Tereza Gesmundo; \$14.— Stojan Zorzut; \$13.— Angela Kostevc; \$10.— N. N., Štefanija Žičkar, Franc Tomažič; \$9.— Rudolf Jamšek; \$5.— Petrina Pavlič, Olga Antolovich, Annie Kaučič, Karel Zupančič, L. & M. Klemen, Ciril Čampelj; \$4.— Ana Lešnjak; \$3.— Vincenc Stolf, Ivanka Žabkar; \$2.— Marija Telich; \$1.— Ana Guštin, Ivanka Batagelj, Ludvik Telban, Anton Knap, Ida Turk.

NAŠIM POSINOVLJENIM

MISIJONARJEM, TOGO, AFRIKA:

\$132.21 Melbournska cerkvena nabirka misijonske nedelje; \$129.65 Sydneyska cerkvena nabirka misijonske nedelje; \$50.— Janez Šveb; \$40.— N. N. (Melb.); \$20.— Agata Zupanič, družina Jože Krušec, Jože Brožič (za lačne), Julka Mrčun; \$2.— Marija Telich (za lačne).

MATERI TEREZIJI V INDIJO:

\$10.— N. N. (za lačne).

ZA BARAGOV POSTOPEK:

\$5.— Angela Kostevc.

ZA SLOMŠKOV POSTOPEK:

\$5.— Angela Kostevc.

Dobrotnikom Bog povrni!

Neki francoski župnik je pripel na cerkvena vrata plakat s sledečim besedilom: „Nekoč vas je prinesla sem vaša mati. Potem vas je pripeljal sem vaš bodoči mož. Nekoč vas bodo spremljali vaši žalujoči prijatelji.

Poskusite kdaj priti tudi sami!“

Florence L. Barclay:

Pesem dveh src

roman

Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

(DEVETO POGLAVJE: V HIŠI LADY INGLEBY)

Njegove oči so željno iskale Janine. Ko je v njih prebral enako veselje ob srečanju, ki ga je čutil sam, ga je prevzelo zadovoljstvo in gotovost: prav ona mi je vse te dni manjkala! Torej, sredi in četrtek so se mu zdeli dolgi kot slabo leto! Zdelo se mu je čudno, kako more odsotnost nekoga tako vplivati na človeka. Dobro je, da je tako! Zdaj je prišla ura, ko ji bo razodel, kako silno hrepeni, da bi jo imel vedno ob sebi, zdaj bo izrekel besede, ki bodo naredile konec ločitvam.

Te misli so se podile po Garthovi glavi, ko je pozdravil Jane s tem tako vsakdanjim pozdravom. Ker ji je te besede naslovil Garth, se Jane niso zdele tako vsakdanje, zato mu je iskreno odgovorila. Prisrčno mu je podala roko.

»Hvala, odlično, Garth! No, odkar sem prišla sem, pa vedno bolje.«

Garth je naslonil svoj reket ob Janin stol ter legel k njenim nogam.

»Mar je bilo v Londonu kaj narobe?« je vprašal polglasno.

»Vse je bilo v najlepšem redu. Seveda je bilo vroče, polno prahu, sicer pa je London v tem letnem času tak, da si ne moreš želeči boljšega... V meni sami nekaj ni bilo v redu, toda sramovali bi se me, če bi vam povedala, kaj je bilo narobe.«

Garth je molče trgjal travo in jo metal na Janine čevlje. Ta razgovor bi bil veliko lepši, ko bi bila čisto sama! Morda pa misli Jane kar vsem razodeti sladko skrivnost, da je bila ločitev enemu in drugemu težka.

»Izvolite, prosim,« se je zaslišal glas tete Parker Bangsove.

»Izvolite kolač!« je ponujal Billy.

Jane je pogledala najprej pecivo, nato pa rjavo Garthovo glavo, ki je bila sklonjena čisto do trave.

»Dolgočasila sem se,« je rekla, »toda po svoji krivdi, kajti dolgočasijo se samo dolgočasni ljudje. Na vlaku pa sem odkrila vzrok svojega dolgočasnja. Me slišite, Dal?«

Garth se je vzravnal in jo pogledal in v tem trenutku

razumel, da je to, za kar je menil, da obstaja na obeh straneh, morda le pri njem.

Mirne Janine oči so se bleščale v prijateljski radosti.

»Temu ste bili krivi vi, dragi prijatelj,« je rekla.

»Kako to mislite?« je vprašal. Kri mu je kar planila v obraz, vendar se je obvladal in njegov glas je bil čisto miren.

»Ker ste me v poslednjih dneh navadili na tako nenasitno uživanje v glasbi, kakršnega še nisem imela, pa sem pomanjkanje tega čutila v taki meri, da me to že kar skrbi. Začela sem se bati za ravnotežje svoje prenapete pameti.«

»Če je pa tako,« se je tedaj oglasila Myra izza svojega rdečega sončnika, »bosta z Dalom lahko imela tu prave orgije glasbe, če bosta hotela, saj imamo v hiši tri klavirje!«

»Hvala, Myra, vaši trije klavirji bodo res zadostovali,« se je zahvalila Jane.

»Če si želite v glasbenem pogledu kaj posebnega, pojedite poslušat zborovski koncert.«

»Rajši ves dan presedim ob orglah, kot da bi šla poslušat to!« je rekla Jane.

»O ne,« je pripomnil Garth, ki mu ni ušlo Myrino razočaranje, »miss Champion, skupaj bova šla na koncert!«

»Ali bom res morala iti?« je rekla Jane in se izredno ljubko nasmehnila.

Zavedala se je samo tega, da v sebi živo čuti spomin na tisti večer v Overdenu, ko je umolknila, čeprav jo je kar razganjalo, da bi rekla Garthu: »Samo recite, kaj naj storim, in naredila bom brez ugovaranja!«

»Paulina bo presrečna, če vas bo lahko spremljala,« se je vmešala mrs. Bangsova. »Naravnost nora je na narodno glasbo.«

»Šalite se, draga teta,« je odvrnila miss Lister, ki je sedela ob Myri. »Menim, da z miss Champion ljubiva le dobro glasbo.«

Jane se je obrnila k njej, se ji prisrčno nasmehnila in ji s kar se da prijaznim glasom rekla: »Vsekakor morate priti zraven... Ne bo pretežko, saj nama bo Dal vse tolmačil.«

Nato je miss Lister začela pripovedovati prigodo s koncerta na ladji Arabic, s katero sta s teto potovali iz Amerike. Jane je bila vsa očarana od glasu in postave lepe Američanke in premišljevala, kako uživa šele Dal, kadar jo gleda in posluša.

On pa je sklonil glavo ter se kratkočasil s tem, da je s paličico risal po tleh nekakšne kroge. Jane ga je nekaj časa opazovala, potem pa jo je njegova očitna nepozornost do Američanke prizadela.

Družba je vstala. Jane je pogledala Dala in miss Lister: stala sta drug ob drugem in bila res čudovit par. Narava ju je kar obsula z vsemi darovi. Jane je vedno bolj občudovala miss Lister in bila je prepričana, da je Dalu dala najboljši nasvet za srečo. Ko se je malo kasneje z Dalom

MED KNJIGAMI na platnicah ni več prostora za ti dve, ki sta tudi na razpolago pri MISLIH. Obe sta pisani v angleškem jeziku, avtorja pa sta Slovenca.

MEN WHO BUILT THE SNOWY je napisal sydneyjski rojak in dolgoletni naročnik MISLI, IVAN KOBAL. (Preberite članek o knjigi na strani 293 te številke MISLI!) Izšla je v založbi "Saturday Centre Books", Newtown, N. S. W. Vsebinsko je nekak prijetno pisan dnevnik iz življenja fantov številnih narodnosti, ki so gradili Snowy Mountains projekt. — Cena je osem dolarjev (poštnina posebej).

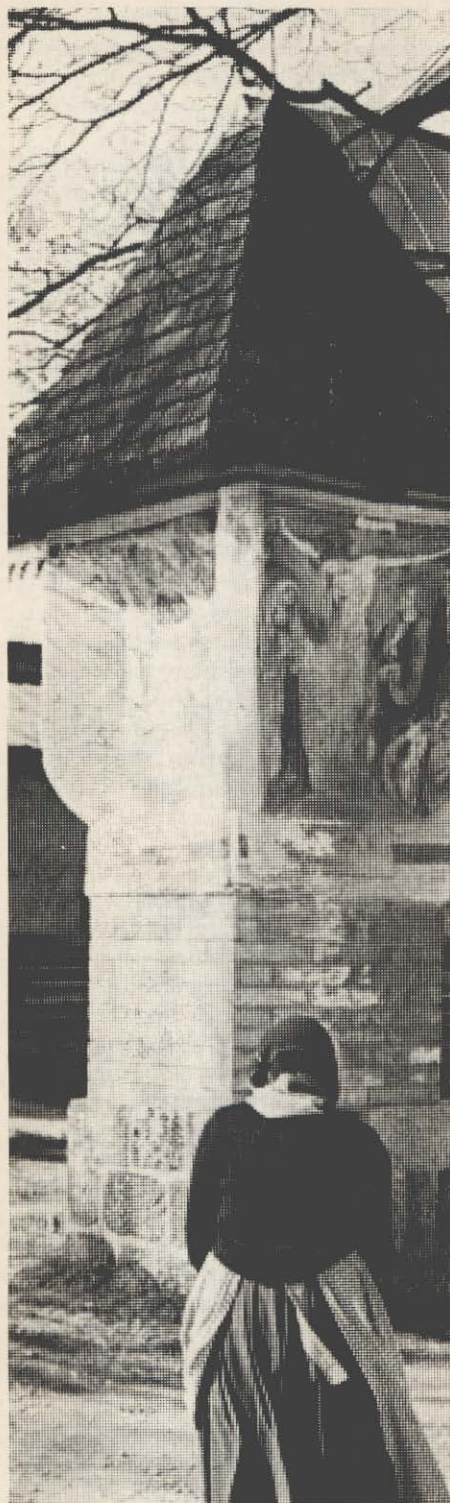
THE ORCHARD je naslov druge, ki je izšla v Kanadi, napisal pa jo je ameriški Slovenec — povojni emigrant DOBRE SLUGA. V živem slogu in v obliki zgodbe opisuje doživljanje vojne in revolucije v Sloveniji ter povojno begunsko pot mladega fanta v svet. Vredno branje tu rojenim slovenskega rodu, da spoznajo razmere, ki so njih starše poslale preko meje rodne domovine. — Cena knjige je šest dolarjev (poštnina posebej).

+ + +

KRISTJAN MOLI je naslov novega molitvenika, ki je izšel letos v Ljubljani. Je večjega formata in večjega tiska, torej pripraven tudi za starejše ljudi, v trdo vezan in ima 305 strani. Je res izčrpne vsebine, saj obsega obilo raznih molitev, ima posebni del o zakramentih s posebnim poudarkom na mašnem bogoslužju; njegov tretji del nas vodi skozi bogoslužno leto, kot četrti del pa so dodane tudi razne litanije. Menim, da bo molitvenik zadovoljil vse, ki že dolgo sprašujejo po njem. Naročite ga lahko preko MISLI, saj jih nekaj v zalogi že imamo, še več pa jih v kratkem pričakujemo. — Cena je pet dolarjev (poštnina seveda posebej).

+ + +

Na razpolago je zopet tudi knjižica **MATI, DOMOVINA, BOG** — zbirka pesmi Ludvika Ceglarja, zelo primernih za deklamacije pri nastopih. — Cena je dva dolarja brez pošnine.

Pred starodavnim znamenjem sredi vasi
moli za duše svojih pokojnih...

vračala proti hiši, mu je rekla: »Dal, boste užaljeni, če vas nekaj vprašam? Ste se že odločili?«

»Vi me z nobeno rečjo ne morete užaliti, Jane. Izvolite biti jasnejši: za kaj gre?«

»Ali ste se zaročili z miss Lister?«

»Ne,« je odvrnil Garth. »Kaj vas je privedlo na to misel?«

»Prejšnji torek ste mi v Overdenu rekli, da...«

»Prejšnji torek! Zdi se mi, da je od takrat preteklo že nekaj tednov!«

»...da resno mislite na ta korak!«

»...rajši rečem nekaj let! Mislim, da boste to vzeli resno. Miss Lister pa vsekakor nisem prosil za roko in prav v zvezi s tem bi se rad zaupno pogovoril z vami. Nocoj po večerji, če vam je prav, ko bo igra v polnem teku, se bova najlažje izmaknila družbi. Boste prišli na teraso, kjer se bova lahko pogovorila brez strahu, da bi naju kdo motil? Mesečina na jezeru je vredna, da si jo človek ogleda. Sinoči sem bil ves srečen na terasi, toda bil sem sam in mislil sem... na nocojšnji večer, da bova morda govorila...«

»Razume se, da bom prišla!« je odgovorila Jane. »Vem, da se mi boste odkrili brez pridržkov. Obljubite mi samo, da vam svetujem in pomagam, kakor bom najbolj znala.«

»Vse, prav vse vam bom zaupal,« je rekel Garth čisto tiho, »vi pa mi boste svetovali, kakor znate samo vi.«

Ob oknu sedeč je Jane uživala sončni zahod in prekrasen razgled. Bila je srečna, da ima vsaj pol urice miru, da se pripravi na večerjo. Tišina je bila popolna, vsepovsod je vladal mir.

V roki je držala knjigo, a ni brala. Opazovala je gozdiček onkraj jezera in sinje nebo, po katerem so počasi plavali rdečkasti, zlato obrobljeni oblaki. Srce ji je napolnil občutek sreče in zadovoljstva.

Kmalu je zaslišala lahke porake po stezi. Sklonila se je skozi okno, da bi videla, kdo je. Bil je Garth, ki je prišel iz dvorane za kadilce, sprehajal se je gor in dol, nato pa se je vrgel v pleteni naslanjač. Duh njegove cigarete je prihajal prav do Jane in se mešal z vonjem magnolij. Potem je odvrnil cigareto in si začel požvižgavati, nato je povzdignil glas ter je s svojim prijetnim baritonom tiho zapel:

»Pesem moja kar molči

ob lepoti, ki iz duše moje vile žari...«

V pesmi je bil tak zanos in ogenj, da se je Jane zdelo indiskretno poslušati še naprej, zato je odtrgala list magnolije, se sklonila skozi okno in spustila list na Garthovo glavo. Ta se je zdrznil, pogledal gor in vzkliknil: »O glej no, vi tukaj!«

»Da, jaz,« je odgovorila Jane smeje in šepetaje, kajti bala se je, da bi se začela odpirati še druga okna. »Jaz sem tu, prav jaz. Vi ste se pa zmotili, ko ste izbirali prostor za svojo podoknico, zaljubljeni fant!«

»Kako natanko veste vse!« je rekel Garth dvorljivo.

Tedaj je vstal ter napol v šali napol izzivalno rekel:
»Kaj bi bilo, ko bi zdajle po magnoliji splezal do vašega
okna in vam povedal cel kup stvari, ki jih ni primerno
govoriti glasno in tu zunaj?«

»Bolje, da tega ne poskusite,« je odvrnila Jane, »kajti na
svojem oknu ne maram nobenega Romea! Tistih kup
stvari pa bo že počakalo do večera, sicer bi utegnili oba
zamuditi večerjo!«

»Dobro,« se je pomiril Garth, »dobro. Po večerji pa boste
brezpogojno prišli na teraso, miss Champion, in mi po-
svetili toliko časa, kolikor ga bom potreboval.«

»Pridem, brž ko mi bo uspelo pobegniti. Komaj čakam,
da vas slišim. Oh, vdihnite ta vonj magnolij, pogledjte te
bele cvetove... Hočete enega za svojo gumbnico?«

On se ji je nasmehnil, potem pa se obrnil in odšel v hišo.

»Zakaj ga vedno tako dražim s tem svojim jezikom?
Pravzaprav sem bila nespametna! Zdi se mi, da je Dal
zelo resen. Pa ona? Upam, da ga tudi ona ljubi... Takoj
se moram obleči za večerjo. Izbrala bom obleko, ki sem
jo imela na koncertu v Overdenu.« (Nadaljevanje)

- *Majhne stvari*
pomenijo često več,
kot pa velika junaška dejanja.
- *Ena sama ljubezniva beseda*
more kakega človeka ves dan
napolnjevati z veseljem.
- *En sam smehljaj*
more razdaljo med ljudmi
bistveno zmanjšati.
- *Iskren pozdrav*
more privedi
do važnega pogovora.
- *Majhna pozornost*
more spremeniti
vse tvoje življenje.

Sv. Maksimilijan Kolbe

ZDAJ torej že lahko kličemo za svetnika poljskega
frančiškana Maksimilijana Kolbeja, ki je umrl v naci-
stičnem koncentracijskem taborišču v Oswiencimu
pri Krakowu kot "mučenik našega časa", kakor ga je
imenoval papež. Iz članka v argentinskem slovenskem
tisku izpod peresa "td." povzemam ob priliki progla-
sitve Kolbejevega svetništva nekaj odstavkov, ki so
vredni našega razmišljanja:

Cerkev je slovesno postavila v oltar mučenca iz
časa pravkar preživete svetovne vojne. S tem ni poča-
stila samo junaške čednosti svetega Maksimilijana in
njegove prostovoljne žrtve iz ljubezni do bližnjega, iz-
virajoče iz ljubezni do Boga, temveč je tudi postavila
v češčenje enega izmed tisočev in desetisočev in mi-
lijonov tistih, ki so v teh časih umirali mučeniške
smrti v koncentracijskih taboriščih vseh totalitarnih
režimov v svetu, naj bo to v Nemčiji, Sovjetiji, na
Kitajskem ali v Ameriki ali kjer koli.

Sveta Cerkev tokrat ni čakala na čudeže, ki jih sicer
terja za proglasitev svetnikom, temveč je njegovo smrt
za Boga sprejela kot "krst krvi". P. Kolbeja tako sma-
tra za praksičanskega mučenca "naših dni". Krst krvi
vrne pričevalcu vso milost in mu odpre nebesa...

Ali niso iz podobnih razlogov pričevali za Boga in
pretrpeli nasilno smrt tudi naši mučenci "naših dni",

kakor G r o z d e, V e-
l i k o n j a (s klicem
Kristusu Kralju!)? Bi-
li so, ki so šli z brevir-
jem v krematorij; bi-
le so družine, ki so šle
z molitvijo rožnega
venca v klavnico; bile
so množice, ki so s
pesmijo hvalnic umira-
le od ran in gladu po
jamah... in brez njih...

Sv. Maksimilijan Kol-
be je iz milijonskih
mučencev naših dni in
pričevalcev za Boga
dvignjen v čast oltarja.
K njemu zdaj lahko
molimo za to, da naj
pomaga dvigniti naše mučence iz zaničevanja in pre-
zira, ki so ga še danes deležni v domovini, v novo
čast pred nami in poveljčanje v nebesih (v kar ne
dvomimo). Sveti Kolbe naj bo vidna svetniška zveza
med nami in njimi in med sedanjim, ki v naših dneh
trpi nasilje nad telesom in dušo...

p. basil tipka

Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Court, Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874

+ Računal sem, da k Matici mrtvih ne bo treba nikogar več pripisati iz naše srede. Pa sem se uštel: še eno ime sem moral zadnji hip dodati in tokrat je bil na vrsti – Geelong. Tam je v Newtownu dne 27. oktobra zaspal v Gospodu JOŽE KOVAČIČ, preizkušan z dolgoletno boleznijo, ki mu je počasi izpila moči, pa ga obenem izredno lepo pripravila na odhod v večnost. V bolezni je bil previden, večkrat je prejemal sveto obhajilo in iz dneva v dan je molil ter prebiral svete knjige. Pogrebno mašo smo imeli v Marijini cerkvi v Geelongu na soboto 30. oktobra, h kateri se je zbralo – kakor tudi k rožnemu vencu na predvečer – veliko število prijateljev in znancev. Med mašo in ob grobu na pokopališču Highton je pokojnemu v slovo zapel tudi naš geelongski pevski zbor.

Jože Kovačič je bil rojen dne 12. februarja 1912 v Milwaukeeju, Wisconsin, ZDA, kjer so takrat živeli kot izseljenci njegovi starši Vincenc in Ana. Mati se je z enoletnim Joškom in triletnim Rudijem vrnila v Slovenijo. Živeli so pri Mariboru (Fram – Rače). Jože se je v maju leta 1940 poročil v mariborski frančiškanski cerkvi z Julijano Polmin in si ustvaril svojo družino. S tremi otroki – Marijem, Marijo in Robertom – sta v avgustu 1956 na ladji "Aurelia" prišla v Avstralijo, da si tu ustvarita novo bodočnost. Iz Melbourne so se Kovačičevi kmalu premaknili v Geelong, kjer so si postavili prijeten dom in so otroci dorastli ter se osamosvojili. Žal je prekmalu posegla vmes bolezen in zdaj družini iztrgala dobrega moža in očeta, mnogim pa

dobrega prijatelja.

Naše sožalje zalujoči družini, pokojnemu Jožetu pa večni mir! – Naj omenim tudi, da je družina ob sporočilu o Jožetovi smrti v domovino zvedela, da so tam ravno teden dni pred tem pokopali brata Rudija. Tudi on naj počiva v Bogu!

+ Krsti so si od zadnje objave sledili takole: Dne 3. oktobra je krstna voda oblila **Marka Davida**, težko pričakovanega prvorojenčka družine Davida **Sabadin** in Julie r. Baruta, Greensborough. – Isti dan so iz St. Albansa prinesli **Nenada Nikolaja**, novega člana družine Štefana **Doboš** in Marije r. Jovanovič. – Dne 24. oktobra je bila krščena **Laura Veronika**, ki je razveselila družino Milana **Antolovicha** ter Olge r. Kovačič. – Dne 31. oktobra pa so iz Lalorja prinesli k nam **Silvijo Ireno**, ki je novi član družine Jožeta **Juraja** in Marije r. Koltaj. – Isti dan je bil tudi krst **Anite**, ki je prinesla veselje v družino Franca **Valherja** in Angelique r. Lee, Reservoir. – Na dan 2. novembra pa smo krstili v naši cerkvi fantka, ki ga je iz St. Albansa prinesla družina Draga **Sušec** in Marijane r. Ruzumberski: ime mu bo **Jožek**. – Vsem družinam čestitke, malčkom pa obilo božje milosti v življenju in veliko lepega zgleda krščanskih staršev!

+ Tudi poroke so se tokrat kar vrstile: Dne 11. septembra je stopil pred naš oltar istrijski par: **Josip Valkovič** je ženin, doma iz Krbun, nevesta **Biserka Marija Ivančič** pa je iz Bresta. – Dne 25. septembra je **Terry Manfred Danrow**, doma iz Sunshine, pričakal svojo izbranko **Helgo Marijo Merzel**. Kot ženin je tudi nevesta rojena že v Avstraliji (Footscray), krstil pa sem jo v Williamstownu. – Drugi oktober je videl v naši cerkvi poroko **Štefana Glivarja** in **Ane Vogrinčič**. Ženin je iz Brezovega dola na Dolenjskem, krščen v Ambrusu, nevesta pa je iz Prekmurja (rojena Krašče, krščena Pertoča) ter je kot majhna deklica prišla s starši v Avstralijo. – Zakonsko zvestobo sta si obljubila tudi **Dušan Novak** (nedavno došel za svojo izbranko iz Maribora, kjer je bil rojen in krščen) in **Zlatka Horvat** (rojena v Murski Soboti in krščena v Ljutomeru). Poroka je bila 9. oktobra. – Dan 23. oktober pa je bil poročni dan **Darka Izidorja Postružina** ter **Ljubice Skubic**, ki sta se še ne dolgo tega prav po sreči našla in spoznala pri slovenski cerkvi. Darko je iz Celja, krščen v Velenju, Ljubica pa je bila rojena in krščena v Ljubljani. – Dne 30. oktobra sta pred naš oltar stopila **Bojan Maxwell Reisman** in **Margaret Romana Marinič**. Bojan je kot fantiček prišel s starši preko luže iz Maribora, kjer je bil rojen in krščen, nevesta pa je bila rojena že v Melbourneu in krščena v Pascoe Vale. – Zaključiti pa naj to vrsto poroka, ki smo jo imeli 6. novembra: **Dominik Černjak** (rojen in krščen v Pamečah) je sprejel za življenjsko

Melbournskim Slovencem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509.

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

družico Terezijo Štampek vdovo Olasz (rojena Nova vas, krščena Velika dolina).

Vsem novim parom obilo božjega blagoslova na skupno življenjsko pot!

+ Na nedeljo Kristusa Kralja (21. nov.) bomo imeli v naši cerkvi prvo obhajilo. Devet slovenskih otrok je pridno hodilo k verouku in že težko čakajo svoje nedelje. Podprimo jih z molitvijo, da bodo vztrajali v zvestobi Bogu tudi kasneje v življenju!

+ Večerno mašo bomo imeli na prvi petek v decembru (3. dec.) in seveda na praznik Brezmadežne (sreda 8. dec.). Pridružite se nam!

+ Ta mesec bo redna slovenska maša v Wodongi — na četrto nedeljo (28. novembra) ob petih popoldne v običajni cerkvi. Po maši bomo obiskali tudi slovenske grobove na tamkajšnjem pokopališču. Rojaki iz Wodonge in Alburyja ter okolice, pridite polnoštevilno!

SPET POČITNICE NA MORJU. Kar precej je že povpraševanja, če bo naše versko središče spet imelo počitniško kolonijo kot že toliko let doslej. Da, bivši samostan GREYFRIARS v Mt. Elizi bo spet naš za tri tedne! Že ko sem plačal nadškofiji najemnino za počitnice letošnjega januarja, sem si zagotovil tri tedne za naprej. Res težko bi dobili kaj primernejšega, če bi enkrat to priliko zamudili ali izgubili.

Trije tedni naše počitniške kolonije bodo zopet razdeljeni tako kot so bili lani: **PRVI TEDEN** (od nedelje popoldan 2. januarja do sobote popoldan 8. januarja) je **DRUŽINSKI**. **DRUGI TEDEN** (od nedelje popoldan 9. januarja do sobote popoldan 15. januarja) je **DEKLIŠKI**, **TRETI** (od nedelje popoldan 16. januarja do sobote popoldan 22. januarja) pa je **FANTOVSKI**.

Za drugi in tretji teden je starostna meja udeleženecv: do štirinajstega leta. Starejši prijavitelci bodo prišli na vrsto po izbiri in pa seveda, če bo še kaj praznik mest.

Stroškov na osebo še ne morem objaviti. Morali bodo biti višji od lanskih, saj se je v teku leta občutno pozdražila hrana in po vsej verjetnosti bo tokrat višja

GREYFRIARS, MT. ELIZA

Tik nad obalo je naš počitniški dom, ki nas spet pričakuje. Se bo pridružila tudi tvoja družina, ali pa morda tvoj otrok?

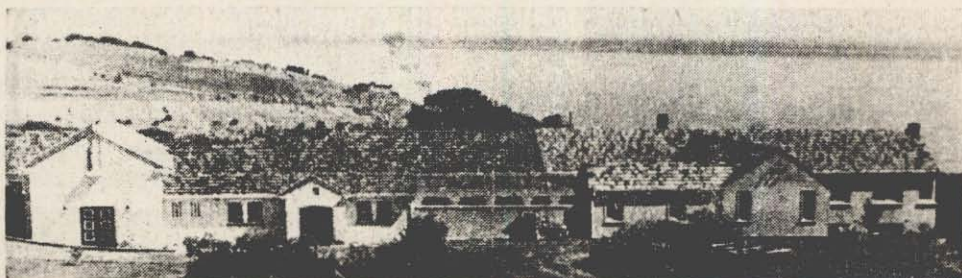

Photo Micky's Studio

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

Za razne prilike smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!

ZA POROKO: 75 različnih barvnih fotografij
s poročnim albumom vred — samo \$120.—

Slike za potni list — v dvajsetih minutah!

tudi najemnina hiše. (Lani je bila za nas 2.50 dol. na dan po osebi.) Lahko pa rečem, da tudi letos ne bomo računali preko meje, saj nam gre le za kritje stroškov in ne za dobiček. Vsa leta doslej so se mnogi čudili zmerni ceni naše kolonije, zlasti starši, katerih otroci so se že kdaj udeležili kakšnega šolskega taborjenja. Edini namen naše kolonije je tudi letos, da za čim manjše stroške nudimo slovenskim otrokom nekaj prijetnih dni na morju. Rade volje pomagamo znižano ceno družinam, ki bi finančno ne zmogle bremena, zlasti še, če je v družini otrok več. Tudi naše Društvo sv. Eme je letos spet pripravljeno plačati počitnice za nekaj otrok, ki bi drugače ne mogli z nami na morje.

Spet se obračam na članice Društva sv. Eme in druge gospodinje, ki bi bile pripravljene za pomoč v počitniški kuhinji. Za drugi in tretji teden pa bom potreboval tudi nekaj starejših deklet oz. fantov za pomoč pri paznji otrok.

Doslej smo šli še vsa leta skozi počitniške tedne brez kake večje nesreče. Daj Bog, da bomo tudi tokrat in da bodo počitnice zopet lep uspeh naše narodne in verske skupnosti.

Lepo prosim, ne čakajte predolgo s prijavi! Veliko nam pomagajte pri planiranju, če pravočasno zve-
mo za število udeležencev. — P. Bazilij

NOVEGA SVETNIKA imamo v Cerkvi. Papež Janez Pavel II. je 10. oktobra slovesno proglasil med svete poljskega minorita o. **Maksimilijana Kolbeja**, ki ga je pokojni papež Pavel VI. leta 1971 prištel med blažene. Novi svetnik je umrl kot žrtev ljubezni 14. avgusta 1941 v zloglasnem nacističnem taborišču Oswiecimu (Auschwitzu). Ponudil se je v smrt namesto družinskega očeta in končal tostransko življenje v bunkerju lakote z devetimi drugimi obsojenimi na isto strahotno smrt.

V Rimu se je za slovesnost zbralo nad 200.000 romarjev. Poljakov je prišlo okrog 15.000: pet tisoč iz domovine, ostali pa iz vseh koncev sveta. Manjkal pa je poljski primas kardinal Jožef Glemp, ki je zaradi napetosti vsled vladne prepovedi sindikata Solidarnost raje ostal doma. — Med romarji je bil prisoten tudi družinski oče, zdaj že postaran in osivel, ki ga je takrat v taborišču o. Maksimilijan nadomestil v celici smrti. Svetniku se je imel zahvaliti za življenje, svetnik pa vsaj delno njemu za svoje mučeništvo in danes svetniško čast . . .

OB TEM DOGODKU je med drugim papež dejal tudi tole: ". . . Današnja slovesnost nas vabi, naj se spomnimo toliko drugih življenj, ki so bila žrtvovana med zadnjo svetovno vojno v službi bližnjim, posebej ponižanim in razžaljenim. Med njimi se dviga podoba Janusza Korczaka, poljskega učitelja judovskega rodu, ki je zavestno sprejel smrt v koncentracijskem taborišču avgusta 1942 s skupino judovskih otrok, za katere je skrbel v varšavskem getu. Tragična usoda toliko Ju-

dov, ki so jih brez usmiljenja pobili po taboriščih, je že doživela ostro in nepreklicno obsodbo človeštva. Žal pa se tudi v našem času pojavljajo primeri kriminala, sovraštva in antisemitizma. Globoko žalosten mislim na usodo judovskega otroka, ki je včeraj umrl tu v Rimu, in na druge ranjene v atentatu na sinagogo. Ponovno izražam najgloblje obžalovanje zaradi tako strašnega terorističnega dejanja in izročam usmiljenemu Bogu to nedolžno žrtev, prosim ga tolažbe za njegove starše in domače, zdravja za ranjene, rimski judovski skupnosti pa izražam globoko solidarnost."

V zvezi ukinitve Solidarnosti pa je papež v govoru povedal: "Znani so dogodki zadnjih dni na Poljskem, povezani z odvzemom pravice javnega delovanja sindikatu Solidarnost. Ta odločitev je zbudila zadržanost in ostre proteste v mednarodni javnosti. Ugotavlja se kršenje osnovnih človekovih in družbenih pravic. Apostolski sedež in Cerkve na Poljskem sta storila vse, kar je bilo v njuni moči, da ne bi prišlo do te kršitve. Tudi v prihodnosti bosta branila zakonite pravice delavcev. Na slovesni dan kanonizacije blaženega Maksimilijana Kolbeja prosim vse ljudi dobre volje po svetu, naj molijo za Poljsko!"

JUGOSLOVANSKE oblasti so po dolgem odlašanju podale parlamentu poročilo o nadaljni uporabi Titovih sprejemnih poslopij in uradnih rezidenc, ki so v območju zvezne vlade. Prvotno so govorili, da bi iz varčevalnih razlogov spremenili čim več teh zgradb zdaj po Titovi smrti v turistične ali kako drugače gospodarsko uporabljive objekte. Po tem poročilu pa se da sklepati, da bo zvezna vlada prepustila objekte posameznim republikam, katerih voditelji pa bi jih v večini primerih očitno radi še naprej uporabljali v predstavnikiške namene.

V celoti gre za 29 objektov, ki jih je v teku svojega vladanja uporabljal izključno Tito. Od teh jih je 17 v Beogradu, 5 v zdravilišču Igalo za revmatične, 3 so v Miločeru na jugu jadranske obale, 3 pa na posestvu Belje. K temu je seveda treba prišteti še Brione, ki so služili Titu kot druga uradna rezidenca in tudi kot drugi dom.

Vsi ti Titovi objekti predstavljajo veliko vrednost 30 milijard dinarjev (poročilo o tem v nemških časopisih).

POTUJETE V RIM? — DOBRODOŠLI!

Hotel Bled

II. kat,

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00185 ROMA (ITALY).

Tel.: (06) 772 102 in (06) 757 9941

Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kotrolo,
Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija.
Slovensko osebje.

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

pisih omenja visoko vsoto skoraj dve milijardi nemških mark).

"Beli grad" in "Stari grad" v Beogradu bosta uradni bivališči jugoslovanskega državnega prezidija, tri največja poslopja na Brionih pa bodo ostala še naprej na voljo predsedniku prezidija. Drugače naj bi postali Brioni narodni spominski park v upravi Hrvaške, ki bo dobila v "spominske namene" tudi Titov zasebni dom na sosednem otoku Vanga.

Glede zgradb v Igalo še ni dogovora s črnogorsko republiko, palače v Miločeru pa bodo, kakor izgleda, preuredili za turiste. O bodoči uporabi posestva Belje še ni jasnih idej in bo zadeva čakala zadovoljive rešitve. Lovišče Karadjordje, kjer je morala leta 1971 končiti tedanja hrvaška vlada, bo po vsej verjetnosti končalo kot gostinski obrat za vojsko.

Je pa seveda še cela vrsta rezidenc in vil, ki so bile vsa leta v izključno uporabo Titu, toda ne spadajo v območje zvezne vlade, ampak so last posameznih republik: v Zagrebu, v Bugojnu v Bosni za lov na medvede, v Splitu, Titovem rojstnem kraju Kumrovcu, pa seveda tudi graščina Brdo pri Kranju . . .

Res zanimivo vprašanje: Kateri vladar na svetu si je mogel ali si more toliko privoščiti, kot si je pokojni Tito? Odgovor ni ravno dolg in pretežak, če je le iskren . . .

REVOLUCIJO v kmetijstvu napovedujejo v Ameriki. John Matthews, ki se ukvarja z bodočo kmetijsko tehnologijo, pravi, da bo v prihodnjem stoletju traktor odpisan, kakor je bil v našem stoletju konj. Nadomestil ga bo sistem premičnih odrov. Seveda je pri tem govor o veleposestvih in plantažah, ne krpicah njiv, raztresenih po pobočju in stisnjenih po dolinah.

Premični odri, dolgi kakih trideset metrov, naj bi služili kot obdelovalni stroji. Po utrjenih tirih se bodo premikali na kolesih med njivami, ki bodo razdeljene na enake razsežnosti kot ti poljedelski odri. Kmet, ki bo odre premikal, bo tako naenkrat obdelal celotno njivo: naenkrat bo celo zoral, branal, posejal ali posadil . . . kakršen program bo pač vključil v vsestransko uporabno napravo.

Mathews navaja med prednostmi takšnega poljedelskega stroja racionalnejšo obdelavo, manjšo potrošnjo goriva in možnost uporabe računalnika, ki naj bi med opraviлом analiziral sestavo zemlje in podobno. Pravi, da bi bil tudi pridelek boljši in najmanj za 15% večji — veliko gre zdaj v izgubo, ker kolesa poljedelskih strojev vozijo po obdelanih površinah.

No, bomo videli, ko pride do tega! Marsikaj so že obljubljali in dokazovali, a tudi veliko važnega niti niso vzeli v poštev, kar se je kasneje izkazalo za usodno. Morda bodo tudi v prihodnjem stoletju potočili kako solzo za traktorjem, kot jo zdaj marsikdo za konjem.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUS
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST,
N.S.W., 2165
Telefon: 72 1583

ZANIMIVO, kakšne svetovne osebnosti so lani izbrali na Japonskem kot najbolj cenjene. Na prvem mestu je bil papež Janez Pavel II., na drugo mesto so Japonci izbrali voditelja poljskega sindikata Solidarnost Lecha Walesa, na tretje pa postavili misijonarko ljubezni mater Terezijo iz Kalkute. Vsi trije izbrani so katoliške osebnosti — pa postavljeni na prva mesta v deželi, kjer so katoličani kaj skromno zastopani v morju poganstva . . .

V FRANCIJI je v starosti 76 let umrl **Hrvoj Maister**, prvorojeni sin slovenskega pesnika in za slovensko severno mejo zaslužnega moža — generala Rudolfa Maistra. Zemsko pot je končal dne 7. julija letos v bolnišnici kraja Brunoy blizu Pariza. Po dveletni odločni in tudi uspešni borbi z neozdravljivo boleznijo mu je končno nepričakovano odpovedalo srce.

Pokojnik je pred vojno zavzemal visoko mesto na banski upravi v Ljubljani. Vojna mu ni prizanesla z internacijo v Grizzani in v znanem nacističnem taborišču Buchenwaldu. Po vojni je ostal v Franciji, kjer je zaradi znanja jezikov delal pri radiu in je dočakal upokojitev kot novinar. Vsa leta se je zlasti zanimal za problematiko zamejskih Slovencev in prav v ta namen mnogokrat prepotoval Koroško, Štajersko in Benečijo ter neštetočrat obiskal Trst.

Poročilo pravi, da je pokojnik rad vlival ljudem pogim in voljo za narodni obstoj. Bil je zaveden narodnjak, četudi svoje narodne ljubezni ni javno prodajal.

kotiček naših mladih

POMLAD JE SPET

NA OKENCU JE ROŽMARIN,
SKOZ OKENCE KOT ZVON IZ LIN
OBRAZEK KUKA RAZIGRAN –
POLONCA NAŠA, DOBER DAN!

Z NEBA SE SONCE JI SMEJI,
IZ GAJA PTIČEK JI ŽGOLI,
KOT PISANE ZASTAVICE
DRHTIJO ROŽAM GLAVICE,
OBLAČEK BEL KOT SNEG Z VIŠAV
PRIJAZNO KIMA JI V POZDRAV.

KAKO JE LEP TA BOŽJI SVET!
SAM VRISK IN SMEH –

POMLAD JE SPET ...

Mirko Kunčič

OTROCI, hvala za kar lepo število udeležencev nagradnega pobarvanja slike SVETEGA FRANČIŠKA v prejšnji številki. Dva "umetnika" sta bila izbrana kot najboljša. Res zanimivo: pa ravno najmlajša. PETER PERSIČ iz Geelonga in TOMAŽEK PETRIČ iz Sydneya. Čestitamo – prejela bosta nagrado! Drugič pa vsi spet poskusite srečo – morda vam takrat nagrada ne bo ušla. – Striček.

Dragi striček! Pošiljam pobarvano sliko svetega Frančiška. Toda ni moje delo, ampak io je poslikal moj mlajši bratec Peter. On še ne hodi v šolo, zato sem mu malo tudi iaz pomagala. Barvo za haljo ie Peter sam izbral. Rekel je, da ima sveti Frančišek haljo take barve kot p. Bazilij v Mt.Elizi, ne pa take, kot io ima v cerkvi pri maši. Iz počitnic si je zapomnil redovno obleko, pri slovenski maši v Geelongu pa vidi patra le v mašni obleki pred oltarjem.

Kotiček v Mislih zelo rada prebiram. Lepo pozdravljam strička in vse slovenske otroke v Avstraliji, ki berejo Kotiček. – Katarina Persič in Peter Persič, Geelong, Vic.

"OTROCI, radi se učite slovenskih pesmi, branja, pisanja in petja! Od tega je odvisna rešitev slovenskega narodnega čuta in narodne zavesti!" Tudi za vas velja ta spodbuda, ki jo je slovenskim otrokom v Argentini ob enem svojih obiskov povedal svetniški in mučeniški škof ljubljanski **dr. Gregorij Rožman**, ko je bil še živ. Umrli je v Clevelandu, U.S.A., 16. novembra 1959. Če bi ne umrl, bi obiskal tudi nas v Avstraliji. Zdaj pa nas bo obiskal njegov tretji naslednik, nadškof **dr. Alojzij Šuštar**. Tudi on ima zelo rad izseljenske otroke. Ga boste lepo sprejeli? – Striček.

DRAGI KOTIČKARJI!

Kot učiteljica kar ne morem biti mirna, dokler vam ne predstavim del malčkov slovenske SLOMŠKOVE ŠOLE našega melbournskega verskega in kulturnega središča v Kew. To je starejša skupina, slikana v studiu 3EA, kjer so nastopili letos 26. avgusta na slovenski radijski uri. Mnogi melbournski Slovenci, stari in mladi, ste jih poslušali. Predstavili so po zračnih valovih košček znanja, ki ga nudijo mladini naše nedeljske šole.

Ali se vam ni zdelo, da so se zares srčkano predstavili poslušalcem etničnega radia in kaj jedrnato odgovarjali na vprašanja gospe Elice Rizmal, napovedovalke slovenske radijske oddaje? Upravičeno lahko potrdim, da so pridni in vredni pohvale!

Kot sem povedala že po zračnih valovih, so otroci veseli in srečni, če se jim delo posreči, posebno še, če sami mislijo, da ne bo šlo, ali pa če jim drugi reče, "saj ne znaš!" ...

Kajne, da mi boste potrdili, da so pridni? Kar tole sliko pogledjte, kako jim žare obrazi, tako so ponosni s svojo zmago.

Otroci, le ohranite ponos in še vnaprej se pridno učite! Ostali se jim pa pridružite, saj se imamo v šoli lepo!

Želim vsem otrokom vesele počitnice! Le dobro se odpočijte – v februarju pa zopet v slovenske šolske klopi!

L. SRNEC